

รายงานการประชุมพฤษสภา
ครั้งที่ ๑๓/๒๔๕๐ (สามัญ) ชุดที่ ๑
วันพฤหัสบดีที่ ๒๘ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๕๐
ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม

เริ่มประชุมเวลา ๑๔.๓๕ นาฬิกา

ประธานพฤษสภา : วันนี้มีสมาชิกมาประชุม ๔๔ คนเป็นองค์ประชุมแล้ว ข้าพเจ้าขอเปิดประชุมต่อไป ต่อไปนี้ร่างพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายครู พ.ศ. ๒๔๕๐ ซึ่งเลื่อนมาจากคราวก่อน เรื่องนี้รัฐบาลได้ชี้แจงแล้ว ใครจะทักใจอะไร ออกความเห็น อย่างไรก็ได้ เชิญ

หลวงอรรรถกัลยาณวินิจ : ตามร่างพระราชบัญญัติฝ่ายครู ข้าพเจ้าได้ดูแล้ว ๓ วันทั้งหมดนี้ข้าพเจ้ามองไม่เห็นพ้องด้วยกับร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ แม้แต่มาตราเดียว แต่ว่าตรงกันข้าม ข้าพเจ้าเห็นว่าควรจะให้พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนที่รัฐบาลได้ประกาศออกเป็นพระราชบัญญัติไปแล้วนั้นเช่นเดียวกัน เรื่องนี้ข้าพเจ้าได้เคยเรียนว่าตั้งแต่แรกในวันก่อนแล้วว่าถ้าหากว่าใช้ร่างนี้แล้วก็จะหาความสันตสุขมิได้ โดยเหตุว่าในกาลต่อไปก็อาจจะมีพระราช

บัญญัติข้าราชการฝ่ายกระทรวงสาธารณสุข พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายสรรพากร พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายสรรพากร พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายสรรพสามิต อะไรต่างๆเท่าที่จะมีอยู่ในระเบียบราชการบริหารแผ่นดินที่ข้าพเจ้าว่าอย่างนี้ไม่ใช่ว่ากลุ่มหรือไม่สนับสนุนครั้นนี้ห้ามได้ แต่ข้าพเจ้าเห็นเหตุผลทั้งในอดีตปัจจุบันและอนาคต ยิ่งกว่านั้นข้าพเจ้ากล่าวคือว่าท่านประธานที่เคารพโปรดได้สังเกต เวลาอันกระทรวงศึกษาธิการของเราทำอะไรได้ดีขึ้น ข้าพเจ้ามองไม่เห็นเลย และข้าพเจ้ามองในแง่ตกต่ำยิ่งกว่าที่ควรจะเป็น ตกต่ำยิ่งกว่าสมัยสมบูรณาญาสิทธิราชย์ ที่ข้าพเจ้ากล่าวเช่นนั้นไม่ได้ก็เคยเห็นหรือกาน เพราะหัวใจข้าพเจ้าเรื่องชาติเหนือสิ่งทั้งหลาย ที่ข้าพเจ้ากล่าวเช่นนั้นท่านคหบดีหรือว่ากระทรวงศึกษาธิการได้สนับสนุนอะไรของการศึกษาของกุลบุตรกุลธิดา ไม่มีเลย ข้าพเจ้า

กล้ายืนยันได้ว่าแม่แต่บุตรของท่าน หน่วย
รัฐมนตรีท่านยังเอาไปไว้ยังโรงเรียนต่าง
ประเทศ และบุตรของเราทั้งหลายเป็น
อันมากได้อยู่ในโรงเรียนของเอกชนหาใช่
กระทรวงศึกษาธิการไม่ สิ่งเหล่านี้เป็น
เหตุนำมาซึ่งความเศร้าสลดใจและบรรดา
คนไทยทั้งหลายเป็นส่วนมาก ข้าพเจ้า
คิดว่าตราบโคที่ปฏิบัติเรื่องนี้ไม่สำเร็จแล้ว
ตราบนั้นก็ไม่ควรที่จะสนับสนุนครุให้มี
ฐานะยิ่งยวกว่าบรรดาข้าราชการพล-
เรือนสามัญทั้งหลายที่ข้าพเจ้ากล่าวเช่นนั้น
ไม่เกลียดครุเพราะครุข้าพเจ้ากราบไหว้
ทุกเช้าทุกเย็น แต่ครุขณะนี้ควรจะทำ
อะไรให้ดีขึ้นกว่านี้ ถ้าว่าตามพระราช-
บัญญัติแล้วครุนี้ย่อมมีเอกสิทธิ์เหนือ
กว่าข้าราชการสามัญทั้งหลายที่ได้ออก
พระราชบัญญัติไป ๒-๓ วันนี้ ที่
ข้าพเจ้ากล่าวนี้ครุไม่ควร มีสิทธิพิเศษยิ่ง
กว่ากระทรวงสาธารณสุข หรือ กระทรวง
การคลังทั้งหลายเหล่านี้ ถ้าทำเช่นนั้นข้าพ-
เจ้าเห็นว่าจะไม่มีที่สิ้นสุด และโดยมาก
พระราชบัญญัติออกไปก็เหมือนกับพระ-
ราชบัญญัติข้าราชการพลเรือน ตลอดจน
การบริหารก็เหมือนกันทั้งหมด แต่มีผิด
กันที่สิทธิพิเศษเท่านั้น เพราะฉะนั้น
ข้าพเจ้าขอคัดค้านต่อสภาและเห็นว่า

ควรจะยับยั้งร่างพระราชบัญญัตินี้ทั้ง
ฉบับ

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (รัฐ-
มนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม) :
ตามที่ท่านสมาชิกได้ชี้แจงว่าพระราชบัญญัติ
ครุไม่ควรจะออกใช้ควรจะใช้พระราช
บัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนให้
เหมือนกับข้าราชการพลเรือนฝ่ายอื่น ๆ
นั้น ขอเรียนชี้แจงว่าเหตุผลที่รัฐบาลจะ
ต้องออกพระราชบัญญัติครุอีกต่างหาก
นั้นได้ชี้แจงไว้ในหลักการและเหตุผลและ
คำอภิปรายที่ข้าพเจ้าได้ชี้แจงในวันก่อน
แล้ว และขอเรียนว่าพระราชบัญญัติที่
แยกครุออกต่างหากจากพระราชบัญญัติ
ระเบียบข้าราชการพลเรือนปัจจุบันนี้ก็ได้
อยู่แล้ว คือพระราชบัญญัติครุ พ.ศ.
๒๔๘๘ ซึ่งมีหลักการทำนองเดียวกับ
พระราชบัญญัตินี้ แต่เนื่องจากพระราช
บัญญัตินี้เราได้ทำโดยรูปสมบูรณ์ จึงให้
อำนาจหน้าที่ของ ก.พ. ซึ่งมีอยู่ในกฎ-
หมายระเบียบข้าราชการพลเรือนนั้นมา
เป็นหน้าที่ของคุรุสภา ซึ่งในการปฏิบัติ
เกี่ยวกับครุนี้ คุรุสภาทำหน้าที่ ก.พ.
แทนซึ่งท่านจะเห็นได้ว่าในขณะที่เราใช้
พระราชบัญญัติบังคับบัญชาแก่ครุเป็น
ส่วนหนึ่งต่างหากจากพระราชบัญญัติ

ระเบียบข้าราชการพลเรือนแล้วในหลัก-
 การและเหตุผล ที่ได้ตรา พระราชบัญญัติ
 ครุ พ.ศ. ๒๔๘๘ ออกบังคับใช้นั้น ท่าน
 จะเห็นได้ว่าเป็นการอภิปรายร่างพระราช-
 บัญญัติฉบับนั้น ในครั้งนั้น ซึ่งใน ฐานะ
 ที่ท่าน เป็นสมาชิกฝ่าย พุฒิสภา นั้น ก็คงจะ
 ได้ศึกษารายละเอียดในการ อภิปราย ในปี
 พ.ศ. ๒๔๘๘ แล้ว การแต่งตั้งกิตติ การ
 ถอดถอนกิตติ การเลื่อนชั้นกิตติ เลื่อนอัน-
 คับเงินเดือนกิตติ และการ ออกจาก ราชการ
 ของข้าราชการครูกิตติ จำต้องเป็นไปโดย
 รวดเร็วเหมาะสมแก่พฤติการณ์

สำหรับการ ศึกษา ของชาติ ในข้อที่
 ท่านข้องใจในเรื่องที่ว่า ถ้าเราแยกพระ-
 ราชบัญญัติครูออกจาก ราชการ พระราช-
 บัญญัติพลเรือนแล้ว จะไม่มีการ สิ้นสุดนั้น
 ขอเรียนชี้แจงว่า ในการบรรจุ แต่งตั้ง
 หรือถอดถอนจาก ราชการ ของข้าราชการ
 นั้น เราพิจารณาเป็น เรื่อง ๆ ราย ๆ ไป
 ซึ่งท่านจะเห็นได้แล้วว่า ในร่างพระราช-
 บัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน เราได้
 แบ่งข้าราชการออกเป็น ๕ ประเภท โดย
 เฉพาะ ข้าราชการ ส่วน ใหญ่ นั้น ถูกบังคับ
 โดยพระราชบัญญัติทั่ว ๆ ไปของกฎหมาย
 พลเรือน แต่ข้าราชการ พลเรือน อีกบาง
 ประเภทเช่น ข้าราชการพลเรือนในพระ-

องค์ ข้าราชการพลเรือนฝ่ายรัฐพาณิชย์
 ข้าราชการพลเรือนฝ่ายรัฐสภา เช่นนี้ ได้
 มีบทบัญญัติพิเศษว่า การเลื่อนชั้น เลื่อน
 อันคับเงินเดือน และการออกจาก ราชการ
 ของข้าราชการเหล่านั้น ได้ถือหลักในการ
 ที่จะให้เป็นไปตามกฎ ก.พ. ทั้งนี้ เพื่อ
 ความรวดเร็วในการ ออกจาก ราชการ และ
 การบรรจุข้าราชการเหล่านั้น ทั้งนี้ ไม่มี
 ความจำเป็น อย่างไร ในการ ที่จะแยก ข้าราชการ
 ของแต่ละ กระทรวง ออกต่างหาก
 จากข้าราชการพลเรือน และขณะนี้ก็มี
 ความจำเป็น เฉพาะที่จะแยก พระราชบัญญัติ
 ครูออกจากข้าราชการพลเรือนเท่านั้น
 ตามที่ท่านได้ชี้แจงว่า ข้อความต่าง ๆ ใน
 พระราชบัญญัติฉบับนี้ มีบรรจุอยู่แล้ว ในพระ-
 ราชบัญญัติพลเรือนทั้งสิ้น ข้อนี้เป็น
 ความจริง แต่ท่านจะเห็นได้ว่า ในระเบียบ
 การบังคับบัญชา ข้าราชการ ฝ่ายครู ซึ่งเรา
 แยกเป็น ข้าราชการ ฝ่าย ครู ราชการ ฝ่าย หนึ่ง
 และข้าราชการครูอีกฝ่ายหนึ่งนั้น ได้มี
 ระเบียบการบังคับบัญชา แตกต่างจากพระ
 ราชบัญญัติพลเรือนอยู่บ้าง ซึ่งเรา ได้แยก
 สายการบังคับบัญชาออกไป ในคำนำครุ ส่วน
 หนึ่งและทาง คำนำครุ ราชการ อีกส่วน หนึ่ง

ในข้อ ที่ท่าน ชี้แจงว่า ครุ ตามพระ-
 ราชบัญญัติฉบับนี้ ได้รับเอกลัทธิยิ่งกว่า ข้าราชการ

การพลเรือนสามัญโดยทั่ว ๆ ไปนั้น ขอน
 ขอชี้แจงว่าไม่เป็นความจริง เอกสิทธิ
 ของ บรรดาข้าราชการ พลเรือน ทั้ง หลาย
 และข้าราชการครูตามพระราชบัญญัติทั้ง
 สองฉบับนั้น ได้มีสิทธิ เท่าเทียมกัน แต่
 ต่างกัน ก็อยู่ในเรื่องการบังคับบัญชา
 เท่านั้น ซึ่งเราต้องการให้การบังคับบัญชา
 เป็นไปตามสาย ซึ่ง ไม่ได้เอกสิทธิ พิเศษ
 ต่างหากจากข้าราชการพลเรือนประการใด
 จึงไม่มีเอกสิทธิเกิดขึ้นเป็นพิเศษแก่ครุแต่
 ประการใด ส่วนในข้อที่ท่านมีข้อสงสัยว่า
 กระทรวงศึกษาในปัจจุบันนี้ไม่ได้ทำอะไร
 ให้ก้าวหน้าไปกว่าสมัยสมบูรณาญาสิทธิราชย์
 หรือครูที่ทำการสอน อยู่ใน ปัจจุบัน นี้โดย
 กติศรูปแล้วไม่มีสมรรถภาพยิ่งไปกว่าโรง-
 เรียนฝรั่งหรือโรงเรียนเอกชนนั้น ขอนจึง
 เป็นเรื่องนอกประเด็น ไม่ได้เกี่ยวกับร่าง
 พระราชบัญญัติครุ นั้นเป็นเรื่องนโยบาย
 การศึกษาซึ่งเป็นประเด็นหนึ่งต่างหากจาก
 พระราชบัญญัตินี้ ทางรัฐบาลไม่เห็นมี
 ความจำเป็นประการใดที่จะชี้แจงในเรื่อง
 เช่นนี้

นายศรี ชาตินันท์ : ข้าพเจ้าได้
 ฟังท่าน สมาชิก อภิปรายและทาง รัฐบาล
 ชี้แจง แล้วรู้สึกว่พระราชบัญญัติครุฉบับ
 นี้ตามที่ทาง รัฐบาล ชี้แจงว่า ไม่ได้มีสิทธิ
 พิเศษกว่าข้าราชการกระทรวง ทบวงกรม

อนัน ข้าพเจ้ายังข้องใจอยู่ถ้าพูดถึง
 ความสำคัญแล้วถ้าพระราชบัญญัตินี้ ออก
 มาก็คือว่าครูเป็นสิ่ง สำคัญกว่า ข้าราชการ
 กระทรวงอื่นเช่นนี้แล้ว ข้าพเจ้ารู้สึกว่าจะ
 ไม่เป็น ธรรมดา ข้าพเจ้าจะชี้ให้เห็น
 ความแตกต่างกันในพระราชบัญญัตินี้ ชัก
 ตัวอย่าง เช่น ข้าราชการชั้น พิเศษ ของครู
 การแต่งตั้งกแต่งตั้งจากชั้นเอก กำหนด
 เวลาทำงาน ก็กำหนด เหมือนอย่าง ฉบับที่
 แล้ว แต่เอกสิทธิมีอยู่ว่าคณะ ก.ค. มี
 รัฐมนตรีว่าการ เป็น ประธาน และ คณะ
 กรรมการนี้อยู่ใน อิทธิพล ของรัฐมนตรี
 กระทรวงศึกษาธิการทั้งนี้ แล้วเมื่อ
 คณะกรรมการคณะนี้ลงมติเห็นสมควรยก
 ขึ้นเป็น ชั้น พิเศษ แล้วก็เสนอ ไปยัง คณะ
 รัฐมนตรีอนุมัติ เพื่อทรงพระกรุณาโปรด
 เกล้า ฯ ที่เดียว ข้าราชการพลเรือนเมื่อ
 เจ้ากระทรวงเห็นดีเห็นชอบ ก็ไม่ส่งคณะ
 รัฐมนตรีก็ส่งไป ก.พ. สิทธิในการแต่งตั้ง
 ผิดกันได้เปรียบกว่ากัน ข้าพเจ้าชักตัว-
 อย่างให้เห็นเพียงเล็กน้อย ข้าพเจ้าข้องใจ
 อยู่ว่าพระราชบัญญัตินี้เป็นการให้สิทธิ
 แก่ข้าราชการที่เป็นครู จริงอยู่แม้ครูจะ
 สำคัญเพียงไรก็ตาม การให้สิทธิ ครู สำคัญ
 กว่า ข้าราชการ กระทรวง ทบวง กรมอื่น
 ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์(รัฐ-มนตรีว่าการกระทรวงการอุดมศึกษา-การวิจัย) : ในข้อข้องใจที่ว่า การเลื่อนข้าราชการชั้นเอกขึ้นเป็นชั้นพิเศษสำหรับครุณั้นจะต้องผ่าน ก.ค. แต่ข้าราชการพลเรือนก็ผ่าน ก.พ. ซึ่งทำให้มีสิทธิพิเศษต่างกันนั้น ข้อข้องใจว่า การแต่งตั้งข้าราชการพลเรือนชั้นพิเศษนั้นจะต้องได้รับอนุมัติจากคณะรัฐมนตรีด้วย ในการที่เราจะผ่านการสอบสวนของ ก.พ. สำหรับชั้นเอกเป็นชั้นพิเศษของข้าราชการพลเรือนให้ ก.พ.เป็นผู้สอบสวนพิจารณาและถ้าเห็นสมควรเลื่อนชั้นก็เสนอมายังคณะรัฐมนตรี ส่วนข้าราชการพลเรือนฝ่ายครูก็ให้ ก.ค. เป็นผู้พิจารณาสอบสวนเมื่อเห็นว่าใครมีเหตุสมควรที่จะเลื่อนชั้นก็สมควรเลื่อนชั้น โดยเสนอไปยังคณะรัฐมนตรีสิทธิก็ไม่แตกต่างประการใดเลยจะแตกต่างกันแต่เพียงเล็กน้อยคือในเรื่องที่ว่าข้าราชการ การพิจารณาชั้นฝ่ายหนึ่ง ก.พ. เป็นผู้พิจารณาและอีกฝ่ายหนึ่ง ก.ค. เป็นผู้พิจารณาเท่านั้น อีกประการหนึ่งท่านอาจจะเห็นได้ว่าการเลื่อนข้าราชการชั้นจัตวาเป็นชั้นตรีในร่างพระราชบัญญัติสำหรับข้าราชการพลเรือนฝ่ายครุณั้นให้มีการสอบคัดเลือกหรือคัด

เลือก แต่สำหรับทางด้านข้าราชการพลเรือนให้มีการสอบแข่งขันนั้น ข้อข้องใจแจ้งว่าในทางราชการของข้าราชการฝ่ายครุณั้น เราใช้วิธีการสอบแข่งขันเช่นเดียวกัน แต่ในทางด้านวิชาการที่เขียนไว้ให้มีการคัดเลือกหรือสอบคัดเลือกนั้น ก็เพราะว่าในทางด้านวิชาการที่เขียนไว้ นั้น บุคคลใดที่จะเลื่อนเป็นครูชั้นตรีได้ก็ต้องสอบไล่ได้เป็นครูประกาศนียบัตรมัธยมเสียก่อน ซึ่งหมายความว่าเขาได้สอบตามวิชาการมาแล้ว เช่นครู ป.ป. สอบได้ ป.ม. นั้นเป็นการสอบชั้นหนึ่งถึงครู ป.ป. ที่ได้ ป.ม. เป็นข้าราชการชั้นจัตวาที่จะเลื่อนชั้นเป็นชั้นตรีนั้นมีการสอบคัดเลือกหรือคัดเลือกในสายวิชาการของเราไม่ได้ทำให้เกิดการแตกต่างประการใด.

พล.ต.ประยูร ภรรมนตรี : สำหรับพระราชบัญญัติครุณั้น ว่าถึงความคิดและความตั้งใจเจตนาข้าพเจ้าเห็นด้วยหลักการที่รัฐบาลจะสนับสนุนช่วยเหลือ เชื่อว่าสมาชิกในสภานทุกท่านก็มีความเห็นอกเห็นใจที่จะสนับสนุนยกย่องครูด้วยกันทุกท่านแต่ในหลักการแยกพระราชบัญญัติออกมาเป็นพิเศษนี้ ข้าพเจ้าเกรงว่าข้าราชการ

การกระทรวงอื่น ๆ เช่นกระทรวงมหาดไทยกรมตำรวจ จะต้องแยกออกมาอีก เพราะมีเทคนิคมากมาย มีความสำคัญก็คือในเรื่องเงินเดือนอย่างหนึ่ง ในเรื่องบำเหน็จบำนาญอย่างหนึ่ง ประการที่ ๓ ก็คือในเรื่องหลักการย้ายครูเป็นต้น ทั้งสามประการนี้ไม่มีความจำเป็น ที่สมควรจะแยกครูออกไปเป็นพระราชบัญญัติต่างหาก อันจะก่อให้เกิดความยุ่งยากอย่างหนึ่ง จะเกิดความแตกสามัคคีอย่างหนึ่ง แล้วอาจจะแยกศึกษาธิการอำเภอ และศึกษาธิการจังหวัดสารพัดศึกษาธิการไม่พอข้างจะต้องอาศัยหมุนเวียนกัน และข้าพเจ้าในกระทรวง เช่นในกองฝึกหัดครู กองวิชาการก็ตาม แต่ทำงานเกี่ยวกับครูทั้งสิ้นนี้ จะหมุนเวียนกันได้ เป็นงานเทคนิคก็จริง แต่ทำงานร่วมกัน แยกกันไม่ออก ข้าพเจ้าขอร้องอย่างนี้ ที่จะแยกพระราชบัญญัตินี้ ออกไปทำให้ยุ่งยากแก่การปกครอง การที่จะให้ครูสภาเป็น องค์การ หนึ่งใน การช่วยพิจารณาอัน นี้ก็ว่าเป็นการช่วยองค์การบริหาร ซึ่งความจริงเวลานี้ครูสภาก็เป็นหมั่นอยู่แล้วไปไม่รอด ด้วยความข้องใจต่าง ๆ เหล่านี้ ข้าพเจ้าขอร้องว่าการแยกพระราชบัญญัติครูออกไปต่างหาก นั้น

เกรงว่าผลเสียที่จะเกิดขึ้นนั้นจะไม่คุ้มกัน.

พล. ร.ต. ถวัลย์ ชำรงนาวา-สวัสดิ์(นายกรัฐมนตรี): ข้อข้องใจของท่านสมาชิกพอจะสรุปได้เป็นสองประการคือในประการที่ ๑ ท่านสมาชิกเห็นไปว่าพระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่ควรที่จะแยกออกจากพระราชบัญญัติข้าราชการพลเรือนด้วยเหตุผลก็คือว่า ในประการที่หนึ่งครูยังไม่ได้แสดงความสามารถหรือคุณงามความดีในการที่สมควร จะได้รับการยกย่องเป็นพิเศษในประการหนึ่ง อีกประการหนึ่งก็ได้มีความเห็น ไปว่าเป็นการให้เอกสิทธิแก่บรรดาข้าราชการฝ่ายครูลงไป ข้าราชการฝ่ายพลเรือนอื่น ๆ นั้นในข้อนี้รัฐบาลก็ขอชี้แจงตัวนี้ว่า ถ้าท่านสมาชิกขอร้องว่าครูของเราในปัจจุบันนี้ยังไม่สมรรถภาพประสิทธิภาพหรือยังไม่ได้กระทำคุณความดีสมควรถึงขนาดที่เราจะยกย่องเป็นพิเศษกว่าข้าราชการอื่น ซึ่งถ้าได้มีความข้องใจไปในทางนั้นแล้วรัฐบาลก็ชี้แจงได้ว่าทั้งนี้โดยเหตุที่ว่าเกี่ยวกับกฎหมายในเรื่องการ ปกครองบังคับบัญชาครูนั้นได้มีความผิดแผกแตกต่างไปจาก ข้าราชการธรรมดาอยู่หลายประการ เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วจึงทำให้การใช้พระราชบัญญัติข้าราชการพลเรือน

ซึ่งเป็นกฎหมายทั่วไปทำให้กิจการในค่าน การศึกษาของชาติไม่ได้เป็น ไป ได้ ด้วย คี ก็เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วการที่เราจะได้ ออกกฎหมายฉบับนี้ไปเพื่อช่วยให้ครู ได้ สามารถปฏิบัติหน้าที่ของเขาให้ สมกับ ความมุ่งหมายของเราจึงเป็นการที่สมควร จะสนับสนุนยิ่งกว่าที่จะเห็นว่า ไม่ ควร ที่ จะกระทำเช่นนั้น ก็เมื่อเรามีความประ- สงค์อยากจะให้บรรดาครูบาอาจารย์เรา นี้ ได้กระทำหน้าที่ของเขาให้ทะมัดทะแมง- แข็งขันยิ่งขึ้น กฎหมายฉบับนี้จะเป็น เครื่องมืออันหนึ่งในการที่จะ ช่วย ให้ บรรดาครูต่าง ๆ เหล่านี้ ได้ทำตนให้ สมความมุ่งหมายของเรา ฉะนั้นรัฐบาล เห็นตรงกันข้าม แทนที่จะยับยั้งกฎหมาย ฉบับนี้อันจะทำไปโดยไม่พออกพอใจใน พฤติการณ์ที่แล้วมานั้น รัฐบาลเห็นว่า ควรจะสนับสนุนพระ ราช บัญญัติ ฉบับนี้ เพื่อให้โอกาสครู ได้ทำงานสมกับ ความมุ่ง หมายของบ้านที่ผู้มีความคิดเห็น เช่น นั้น ประการที่ ๒ ที่เห็นว่าเป็นการให้เอกสิทธิ หรือสิทธิพิเศษแก่ครูนั้นความจริงเรื่อง นี้ ถ้าเราจะกล่าวก็เป็นการถูกต้อง คือใน ปัญหาเรื่องการเทคนิคบางอย่าง ซึ่ง เกี่ยว กับฐานะครูเขา อันนี้ก็อาจรู้สึกว่ารูปร่างซึ่งบรรจุมาในกฎหมายว่าด้วยข้าราชการ

การฝ่ายครูนี้ ได้มีผิดแผกไปกว่าข้าราชการ พลเรือนสามัญทั่วไป นี้ก็เป็นไปในเรื่อง ที่เกี่ยวกับการเทคนิคหรือการที่มีเหตุผล เป็นพิเศษใน ด้าน ของ วิชา ชีพ ทาง ฝ่าย ครู ส่วนในกรณีแม้แต่พระราชบัญญัติ ข้าราชการพลเรือนที่ใช้อยู่และท่านยกขึ้น มาอ้าง อย่าง ข้าราชการ คำ รวบรวม เป็น ต้น ความจริงก็ได้อยู่ในพระราชบัญญัติพิเศษ ต่างหาก เช่นจะเป็นข้าราชการรัฐ- พากษ์ยก็ดี หรือข้าราชการในพระองค์ ก็ดี อันนี้ก็ไปใช้ซึ่งจะเป็นกฎ ก.พ. หรือเป็นพระราชบัญญัติวินัยตำรวจ หรือ เป็นพระราชบัญญัติพิเศษอื่นใดเขาก็มี พระราชบัญญัติแยกออกไป มีกฎหมาย แยกออกไปเหมือนกัน แต่ที่ปัญหาเรื่อง ครุ นั้นเป็นเรื่องส่วนใหญ่ เป็นเรื่องของ กระทรวงทั้งกระทรวงในการที่จะ ไป ใช้ พระราชบัญญัติข้าราชการพลเรือน อัน นี้ แล้วไปแยกกฎหมาย ออก ไป เป็น พิเศษ เช่นเดียวกับข้าราชการอื่น ๆ มันก็ เป็นกฎหมายอย่าง ที่ เสนอมาเหมือนกัน เมื่อเป็นเช่นนั้นก็ไม่จำเป็น อะไร ที่จะเอา เข้าไปอิงไว้ในพระราชบัญญัติข้าราชการ พลเรือน เป็นแต่เพียงว่ากิจการอื่น ๆ ให้เป็นไปด้วยกฎของ ก.พ. หรือออก เป็นกฤษฎีกาต่าง ๆ ซึ่งในที่สุดก็ออกเป็น

กฎหมายออกมาในลักษณะ ซึ่งมีความ
หนาเท่ากับกฎหมายฉบับนี้เหมือนกัน
เมื่อเป็นเช่นนี้รัฐบาลเห็นว่าเป็นเรื่อง ที่
ควรจะต้องแยกเสีย การแยกก็จะได้รับประ-
โยชน์ในข้อหนึ่งคือที่ข้าพเจ้าได้กล่าวมา
แล้วและเป็นการส่งเสริมกำลังใจของ
ครุที่จะให้ ได้ปรับปรุงสิ่งที่ท่านผู้ตำหนิ-
ก็เทียบเองประสงค์นั้น นอกจากนั้นก็ทำ
ให้การบริหารงาน ของ กระทรวงศึกษา
ธิการ ได้ดำเนินการไปด้วยดีและมี ประ-
สิทธิภาพ สมรรถภาพยิ่งขึ้น ทั้งนี้ในส่วน
ที่ข้าราชการฝ่ายครูได้เอกสิทธิคดีและข้าราชการ
ทั่ว ๆ ไปไม่ได้ มันเป็นเทคนิ-
คของครูและเรื่องนี้รัฐบาลได้ใช้ ความ
ระมัดระวังเป็นพิเศษ ที่ไม่ต้องการ ให้
ข้าราชการฝ่ายครูในเมื่อไม่มีความจำเป็น
อะไรเลย จะไปได้เอกสิทธิแก่ข้าราชการ
พลเรือนทั่วไปเพราะฉะนั้น ใน ความคิด
เห็นของท่านสมาชิกอาจจะทู่แย้งกันได้
ในเรื่องความไม่ซิมทราม เป็นต้นว่าใน
การที่ท่านสมาชิกลุกขึ้นมาอ้างว่าการเลื่อน
ข้าราชการพลเรือนชั้นพิเศษ ของ ครู ไม่
ต้องไป ก.พ. ของครู เสนอคณะรัฐ-
มนตรีได้ แต่ความจริง ก.พ. ของ
ครูก็คือ ค.ค. นั้นเองแทนที่จะเสนอไป
ยังก.พ. ก็เสนอไปยัง ค.ค. และ ก.ค.

เสนอคณะรัฐมนตรี อนุมัติเช่นเดียวกัน
นี้อาจจะเป็นด้วยรายังไม่ซิมทรามดีและ
เห็นได้ว่าข้าราชการฝ่ายครูเอาเปรียบ
ข้าราชการอื่น ๆ ซึ่งรัฐบาลก็ไม่ประสงค์
เช่นนี้ ย่อมบัญญัติตราเงินเดือนเรื่อง
วินัยคดีในเรื่อง การลงโทษ ก.ค.ก็อยู่ใน
ระดับเดียวกับข้าราชการพลเรือน จะมี
พิเศษก็เฉพาะในด้านเกี่ยวกับเทคนิคของ
ครูเท่านั้น สมมติว่ารัฐบาลหรือสภาผู้-
แทน ได้ผ่านกฎหมายฉบับนี้ขึ้นมา ไป ใน
ลักษณะซึ่งปรากฏความจริงต้องเห็นมา
ว่าข้าราชการพลเรือนฝ่ายครูได้เอกสิทธิ
จากข้าราชการพลเรือน ใน เรื่อง ซึ่ง ไม่มี
เหตุผลนั้น ก็เป็นเรื่องซึ่งท่านสมาชิก
จะใช้สิทธิแปรญัตติแก้ไขเพิ่มเติม ได้ ใน
สารสำคัญที่ท่านจะกระทำก็ได้ ก็ไม่ใช่
เป็นเหตุผลที่เราควรจะไปยับยั้ง หรือรับ
หลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้
เมื่อข้าพเจ้ากล่าวโดยสรุปแล้วก็เป็นดังนี้
ในการที่จะให้พระราชบัญญัติข้าราชการ
พลเรือนฝ่ายครูไปอยู่ในพระราชบัญญัติ
ข้าราชการพลเรือนซึ่งความจริงจะ ทำ ไม่
ได้แล้วในขณะนี้ เพราะว่าพระราชบัญญัติ
ข้าราชการพลเรือนก็ได้ผ่านไปแล้วสมมติ
ว่าจะทำได้ก็เป็นเพียงเอาเข้าไปอิงเช่น
ข้าราชการตำรวจ ข้าราชการพลเรือนใน

LIART

พระองค์ ข้าราชการพลเรือนรัฐพาณิชย์ ในที่สุดก็ไปออกกฎ ก.พ. ออกพระราช กฤษฎีกาอีกฉบับหนึ่ง เป็นเรื่องของ กฎกระทรวงหนึ่งต่างหากเหมือนกัน การ ออกกฎหมายพิเศษแม้แต่ว่าจะ รวบรวม สาร สำคัญ รวม อยู่ใน พระราช บัญญัติ ระเบียบข้าราชการพลเรือนก็ตาม ก็ต้อง ไปออกกฎหมายในขนาดที่โตเท่า ๆ กัน อย่างนี้เหมือนกัน นี่ประการหนึ่ง

ทีนี้ในส่วนที่ท่านเห็นว่า เพื่อจะรักษาประโยชน์ของข้าราชการพลเรือนโดยทั่วไป การยกย่องจะทำให้ด้วยแปรรูป โดยลำดับหมาตราซึ่งเราเห็นว่าอันไหน ไม่ได้รับความเป็นธรรม หรือยุติธรรมให้แก่ข้าราชการพลเรือนทั่ว ๆ ไปแล้ว อันนี้สมาชิกสภาฯ ก็มีสิทธิที่จะกระทำได้ เมื่อ เช่นนั้น รัฐบาลจึง ขอสรุปว่า ในการที่จะ รับหลักการ แห่งพระราช บัญญัติ นั้น ก็ เป็นการสมควร ส่วนข้อข้องใจในข้อมุ่งหมายของท่านสมาชิกประการใด การรับ หลักการนี้ไม่ใช่เป็นว่า ไปคัดประโยชน์ที่ ท่านจะ พึงกระทำหน้าที่ของ ท่านแต่ ประการใดเลย

นายประทุม รมยานนท์: เมื่อได้ พึงคำชี้แจงของ นายกรัฐมนตรีแล้วข้าพเจ้าก็เกิดข้อข้องใจขึ้นอีก ตามคำชี้แจง

ของท่านว่าพระราช บัญญัติครุฑที่ร่างนี้ให้ เอกสิทธิแก่ครูเป็นพิเศษ แต่ว่าเมื่อมีเจตนาเช่นนั้นแล้วเหตุใดจึงเอาข้าราชการ ฝ่ายครูรวมในพระราชบัญญัตินี้ด้วย ข้าพเจ้าสงสัย เพราะเหตุว่าถ้าจะยกฐานะครู เพราะครูทำงานหนักควรยกฐานะครูผู้สอนโดยเฉพาะ แต่พระราชบัญญัตินี้เอา ข้าราชการ ฝ่ายบริหาร กระทรวงศึกษาธิการมาอยู่ฝ่ายครูทั้งหมดได้สิทธิพิเศษเช่นเดียวกับครูข้าพเจ้าข้องใจ ถ้ายกย่องให้ ครูโดยเฉพาะข้าพเจ้าสนับสนุนแน่ เพราะ เหตุว่าครูนั้น เป็นผู้ที่มีการ หนักมากแต่ ในโอกาสเดียวกันก็เอากระทรวงศึกษาธิการเข้ามาคือข้าราชการ บริหาร ธุรการ อื่นทั่วไปเป็นข้าราชการครู และให้สิทธิ พิเศษเหมือนกัน ข้าพเจ้าข้องใจทำไมจึง แยกอย่างนั้น

พล. ร.ต. ถวัลย์ ชำรงนาวาสวัสดิ์ ร.น. (นายกรัฐมนตร): บางที่ ท่านสมาชิกจะ พึงคำอภิปรายของข้าพเจ้า กลาดเคลื่อนไป ข้าพเจ้าได้กล่าวแล้วว่า ในหลักนโยบายของรัฐบาลแล้วก็ไม่ประสงค์จะ ให้ข้าราชการ ครูนี้ ได้สิทธิ พิเศษ จากข้าราชการพลเรือนโดยทั่วไป เว้น แต่ในกรณีซึ่งเกี่ยวกับเป็นปัญหา ในทางวิชาการหรือเทคนิคในทาง ครูซึ่งเกี่ยวกับ

LIRT

การบริหารงานกิตติ การส่งเสริมกำลังน้ำใจกิตติ และในการบำรุงสมรรถภาพ ประสิทธิภาพของครูกิตติ อันนั้นก็ขอเป็นพิเศษ ส่วนในการที่เราไม่ได้เอาข้าราชการฝ่ายอื่นในกระทรวงศึกษาธิการไปเข้าในพระราชบัญญัติข้าราชการพลเรือนทั่วไปนั้นก็เพราะเหตุว่ามันมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน เป็นข้าราชการในกระทรวงเดียวกัน อาจจะมีการอลวนสับสนไขว้เขวซึ่งกันและกัน คือการ ปก ครอง บังคับ บัญชา ไปจากหน่วยเดียวกัน รัฐมนตรีว่าการ กระทรวงศึกษาธิการจะลงโทษข้าราชการครูต้องไปลงโทษโดยพระราชบัญญัติฝ่ายครู แต่จะลงโทษข้าราชการตุลาการ ของ กระทรวงศึกษาธิการจะไปลงโทษตามพระราชบัญญัติข้าราชการพลเรือนอย่างนี้ ออกจะเป็นการที่สับสนและไขว้เขว ข้าพเจ้าขอชักตัวอย่าง อย่างพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการนั้นเรามีแยกข้าราชการตุลาการอีกประเภทหนึ่ง กับข้าราชการตุลาการอีกประเภทหนึ่ง และข้าราชการทั้ง ๒ ประเภทอยู่ในกฎหมายเดียวกันคือพระราชบัญญัติข้าราชการฝ่ายตุลาการ พระราชบัญญัติ ข้าราชการฝ่ายครูก็เช่นเดียวกัน แยกพวกครูไว้พวกหนึ่ง และพวกข้าราชการตุลาการ ของ กระทรวงศึกษาธิการอีกพวกหนึ่ง เช่นเดียวกับกระทรวงยุติธรรมไว้อีกพวกหนึ่ง เพราะว่าการสัมพันธ์โดยใกล้ชิดย่อมมี และจะแยกแล้วก็แยกไปให้ไต่ผล เพราะฉะนั้นแล้วข้าราชการกระทรวงเดียวกันใช้กฎหมาย ๒-๓ ฉบับ ไม่เป็นการสมควรแต่อย่างไรก็ดี ท่านสมาชิกอาจจะขังใจว่า มีบางบทบางมาตราซึ่งไป ให้เอกสิทธิ์แก่ข้าราชการตุลาการ ถึงแม้ว่าจะยอมให้ละเมื่อข้าราชการของ กระทรวงศึกษาธิการไปให้เอกสิทธิ์พิเศษอันนี้ ไม่รู้ว่าท่านหมายความว่าในบทมาตราใด แต่หลักที่ทำกันมากที่สุดคือหลักว่า ข้าราชการ ตุลาการเหล่านี้ เมื่อไม่มีเหตุผลพิเศษอย่างไร ก็เช่นเดียวกับข้าราชการพลเรือนทั่วไป ถ้าหากว่าสมาชิกมีเหตุผลได้พิจารณาเห็นเป็นการต้องแท้เช่นนั้น ท่านก็แปรญัตติไปว่าในชั้นกรรมาธิการได้ ถ้าเป็นเรื่องที่เห็นว่า ไม่ควรให้ได้สิทธิกว่าข้าราชการตุลาการ ท่านก็แปรญัตติตัดเสีย ให้เหมือนกับข้าราชการตุลาการ ซึ่งรัฐบาลเองก็ยังไม่รู้ว่ามีในบทมาตราใด และถ้าจะยกเอามาพูดกันแต่ละมาตราโดยเปรียบเทียบกัน แล้วบางทีความเข้าใจมันเข้าใจคนละทาง มันก็เป็นเรื่องซึ่งพูดได้ทุกมาตราไป เป็นการแปรญัตติในที่ประชุมนี้ ซึ่งจะ

ราชการอีกพวกหนึ่ง เช่นเดียวกับกระทรวงยุติธรรมไว้อีกพวกหนึ่ง เพราะว่าการสัมพันธ์โดยใกล้ชิดย่อมมี และจะแยกแล้วก็แยกไปให้ไต่ผล เพราะฉะนั้นแล้วข้าราชการกระทรวงเดียวกันใช้กฎหมาย ๒-๓ ฉบับ ไม่เป็นการสมควรแต่อย่างไรก็ดี ท่านสมาชิกอาจจะขังใจว่า มีบางบทบางมาตราซึ่งไป ให้เอกสิทธิ์แก่ข้าราชการตุลาการ ถึงแม้ว่าจะยอมให้ละเมื่อข้าราชการของ กระทรวงศึกษาธิการไปให้เอกสิทธิ์พิเศษอันนี้ ไม่รู้ว่าท่านหมายความว่าในบทมาตราใด แต่หลักที่ทำกันมากที่สุดคือหลักว่า ข้าราชการ ตุลาการเหล่านี้ เมื่อไม่มีเหตุผลพิเศษอย่างไร ก็เช่นเดียวกับข้าราชการพลเรือนทั่วไป ถ้าหากว่าสมาชิกมีเหตุผลได้พิจารณาเห็นเป็นการต้องแท้เช่นนั้น ท่านก็แปรญัตติไปว่าในชั้นกรรมาธิการได้ ถ้าเป็นเรื่องที่เห็นว่า ไม่ควรให้ได้สิทธิกว่าข้าราชการตุลาการ ท่านก็แปรญัตติตัดเสีย ให้เหมือนกับข้าราชการตุลาการ ซึ่งรัฐบาลเองก็ยังไม่รู้ว่ามีในบทมาตราใด และถ้าจะยกเอามาพูดกันแต่ละมาตราโดยเปรียบเทียบกัน แล้วบางทีความเข้าใจมันเข้าใจคนละทาง มันก็เป็นเรื่องซึ่งพูดได้ทุกมาตราไป เป็นการแปรญัตติในที่ประชุมนี้ ซึ่งจะ

เป็นการรบกวนเวลาของท่านสมาชิกเมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว ข้าพเจ้าคิดว่าท่านสมาชิกย่อมจะถือหลักการอภิปรายของรัฐบาลได้ในประการสรุป ว่าสำหรับข้าราชการครู แท้ ๆ นั้นเมื่อมีเหตุผลเป็นพิเศษในแง่ที่เกี่ยวกับเทคนิคที่จำเป็นต้องปฏิบัติพิเศษแล้ว อย่างนั้นรัฐบาลจำต้องขอโทษถ้าไม่มีความจำเป็นอันนี้แล้ว รวมทั้งข้าราชการธุรการของ กระทรวง ศึกษาธิการด้วย ก็อยู่ในระดับเช่นเดียวกับข้าราชการพลเรือนทั่วไปที่ไม่เป็นไปตามหลักการนี้ ท่านสมาชิกก็แปรญัตติทำอะไรทำอะไรได้ตามสิทธิ์ของท่าน

น.อ. กาจ เก่งระดมยิง : ข้าพเจ้าได้พิจารณาคร่าวพระราชบัญญัติฉบับนี้แล้ว รู้สึกว่าคำพูดของนายรัฐมนตรีที่ว่าการสมควรที่จะรับหลักการไว้ก็เป็น การสมควรนั้น ข้าพเจ้ามีความเห็นกลับกันคือว่าไม่ควรถือรับหลักการที่เดียวทำ ไม่จึงกล่าวเช่นนั้น ด้วยเหตุที่ว่าตั้งแต่เดิมมานั้น การบริหารราชการในประเทศเรานั้นไม่ได้มี ก.พ. ไม่ได้มีอะไร การงานต่าง ๆ แล้วแต่กระทรวงจะดำเนินการไป ข้าพเจ้าขอพินความจำว่าในครั้งกระนั้นได้ดำเนินการเปะปะออกนอกทางบ้าง อะไร

บ้าง มีการเล่นพวกเล่นพ้องบ้าง ข้าพเจ้าขอพินความจำว่าในครั้งกระนั้นเรากำเนิการออกนอกกลุ่มนอกทางบ้าง เช่นมีการเล่นพวกอะไรบ้าง เลื่อนตำแหน่งโดยเร็วพลัน เป็นเหตุให้คนภายนอกรู้สึกอึดใจระอาใจ เพราะเหตุฉะนั้นจึงจัดตั้ง ก.พ. ขึ้นเพื่อควบคุมการเลื่อนวิทยฐานะควบคุมการเลื่อนตำแหน่ง ควบคุมงบประมาณ ตลอดจนการลงโทษเพื่อให้เป็นไปโดยสม่ำเสมอ แม้แต่ท่านนายกรัฐมนตรีก็เคยร่วมงานกับข้าพเจ้าเป็น ก.พ. มาแล้ว ในฐานะที่คิดเห็นประโยชน์ว่าถ้ามี ก.พ. แล้วจะได้ช่วยกันดำเนินการให้เป็นไปโดยความเที่ยงธรรมทุกสถานด้วยเหตุนี้ความบกพร่องหรือความอ่อนแอกลตน้อยถอยลงเป็นของธรรมดา มาบัดนี้มี ก.พ. คืออยู่แล้วกลับจะแยกเสียอีกว่าครุ นั้นควรจะแยกออกเป็นกฎหมายอีกฉบับหนึ่งเช่นนั้นแล้ว ในลักษณะของครุ นั้นถ้าว่าโดยวิทยฐานะแล้ว กรรมวิธีการ หรือผู้เชี่ยวชาญในพระราชบัญญัติข้าราชการพลเรือนแล้วก็คงจะพิจารณาได้ว่าข้าราชการ ในนั้นใคร ควรจะมีฐานะเช่นไร และใครควรจะได้เลื่อนตำแหน่ง การพิจารณาเช่น นั้นยังไม่พอต้องเชิญข้าราชการผู้ใหญ่ในกระทรวง หรือกรมนี้มา

ร่วมมือเป็น ก.พ. ค่าย เพราะฉะนั้นไม่ควรคิดเลยว่าถ้าไม่มีพระราชบัญญัติแล้ว ก.พ. จะดำเนินไปโดยผิดพลาดและที่แล้วก็ไม่ปรากฏว่ามีการผิดพลาดประการใด ได้ดำเนินการมาเป็นเวลาเรียบร้อยหลายปีแล้วมาบัดนี้เราจะแยกไป และจะกลับไปสู่ทางเดิมคือมีพรรคพวก หรือเล่นพี่น้องอะไรต่างๆ ซึ่งประชาชนพลเมืองทั้งหลายไม่ชอบอยู่แล้วเป็นเวลาช้านานก็เมื่อพระราชบัญญัติข้าราชการพลเรือนได้ดำเนินการมาเป็นผลอย่างยิ่ง หากจะมีการผิดพลาดไปบ้างซึ่งเป็นส่วนน้อยเหลือเกินแล้ว แต่ก็รู้สึกว่าการทั่วไปนั้นเป็นการดี ข้าพเจ้าอยากจะนำคำกล่าวของท่านนายกมากล่าว ที่ท่านกล่าวว่า ก.พ. จะกลายเป็น กอ ฝៃ นั้นก็คงอาจมีเหมือนกันแต่ไม่สามารถจะมีอะไรมาปล้ำคำกล่าวนั้นได้เลย เพราะกรรมวิธีการที่เป็นผู้ทรงคุณวุฒิแล้วนั้นจะต้องดำเนินการไปด้วยความเที่ยงธรรมและคิดถึงหน้าที่เป็นประมาณ น้อยเหลือเกินที่จะมีการผิดพลาด แต่ถึงกระนั้นก็ได้พยายามกีดกันและพยายามที่จะนำไปในทางที่เสมอภาคและเที่ยงธรรมเสมอ ฉะนั้นจึงเห็นว่า ก.พ. นั้นมีประโยชน์อยู่มากมายหลายประการ และการที่จะแยกออกมา

นั้น ข้าพเจ้าให้ดูพระราชบัญญัติกันตั้งแต่ต้นจนจบจะเห็นว่า ไม่มีอะไรแตกต่างกว่าพระราชบัญญัติข้าราชการพลเรือนเลยจนนึกเดียว เพราะฉะนั้นเราจะหวังอะไรที่จะเกิดจากร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้บ้าง นอกจากจะให้อำนาจแก่กระทรวงศึกษาธิการที่จะเลื่อนลูกน้องหรืออะไรก็ได้ ข้าพเจ้าเห็นว่ามีความอย่างเดียวกันที่นั่นที่จะได้ไป ส่วนจะยกฐานะของครูนั้น ข้าพเจ้ามองไม่เห็นเลย และทุกท่านนั้นก็ทราบมาแล้วว่ากิจการงบประมาณนั้นจะดำเนินไปเป็นผลดียิ่งนั้นอยู่ที่งบประมาณซึ่งเป็นของแน่นอน เหลือเกินกระทรวงใดถ้าได้งบประมาณไปน้อยกระทรวงนั้นก็ย่อมเป็นธรรมดาอยู่เองที่จะทำให้บ่าเหน็จรางวัลแก่ผู้ที่อยู่ในกระทรวงนั้นคับแคบอย่างไรบ้าง ก็กระทรวงศึกษาธิการนี้ตั้งแต่เริ่มเข้ามาสู่ระบบการปกครองประชาธิปไตยนั้นก็เพิ่มงบประมาณมาเป็นลำดับมาฐานะของครูที่ควรจะได้ก็ย่อมจะต้องเป็นไปตามฐานะของการเงินที่มีอยู่แล้ว ก็ไม่มีสิ่งไหนว่าตกอย่างไร มีอยู่บ้างก็ครูประจำบาลและพวกที่สอนเด็ก ๆ เพราะพวกนั้นมีกำลังน้อย ก็จึงต้องสอนเด็ก ๆ ไปก่อนก็จัดตามฐานะของครูซึ่งครูมีสติปัญญา น้อยมีกำลังน้อย

ก็ต้องสอนเด็กไปก่อน เมื่อสอนเด็ก ๆ จะให้มีหน้าที่กว้างขวางมีเงินเดือนขึ้นทุกปีหรือได้รับพระราชทานเงินเดือนมากยิ่งขึ้นย่อมเป็นไปได้ ซึ่งระเบียบอันนี้กระทรวงศึกษาธิการได้ทรงระเบียบในการเลื่อนชั้นเลื่อนอันดับและ ก.พ. ก็ได้วางระเบียบไว้แล้ว เพราะฉะนั้นถ้าจะพิจารณาโดยละเอียดรอบ คอบแล้ว ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่ได้ทำให้ฐานะของครูดีขึ้นหรือไม่ดีขึ้น แม้แต่ท่าน นายกรัฐมนตรีหรือผู้สนับสนุนบางคนมี รัฐมนตรี ๑ ท่านได้เสนอมานี้แล้วก็รู้สึกว่าจะไม่ได้ประโยชน์อะไรยิ่งกว่าเท่าที่พูดมาแล้วและมองไม่เห็นสัณนิษฐานเกี่ยวกับทำให้ฐานะของครูดีขึ้น นอกจากจะมีฐานะว่าได้อยู่ นอกพระราชบัญญัติข้าราชการพลเรือนเพียงเท่านั้น ข้าพเจ้าไม่คิดว่าทำให้ครูมีความภาคภูมิใจได้อย่างไร อีกประการหนึ่งทางกระทรวงศึกษาธิการได้หลุดออกไปตั้งเวลานี้ออกไปแล้วก็ตามในทำนองนี้แล้วกระทรวงใด ๆ กรมใด ๆ ซึ่งมีฐานะเป็นกระทรวงเทคนิคหรือกรมเทคนิคก็ย่อมจะหาหนทางออกจากพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน เพราะทุก ๆ กรมทุก ๆ กระทรวงก็ย่อมจะเข้าใจว่า ก.พ. มีไว้สำหรับช้ชกอก มีไว้สำหรับ

รักษาความเที่ยงธรรมเกินไป การที่หาความเที่ยงธรรม หรือความ ไม่เที่ยงธรรม ก็ดี การที่ผู้ทำอะไรตามชอบใจตนเองนั้นก็มักจะถูกเหนี่ยวรั้งโดย ก.พ. เพราะฉะนั้นท่านประธานและ ท่าน สมาชิกวุฒิสภาทั้งหลาย ถ้าท่านต้องการความเที่ยงธรรมต่าง ๆ ดำเนินไปโดยมีหมื่นที่อยู่ที่ ก.พ. แล้วข้าพเจ้าคิดว่าควรจะยึดถือพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนเล่มเดียวก็แล้ว ถ้าเราให้แตกแยกออกไปก็แปลว่าให้อำนาจสิทธิแก่กรมมากไป ก.พ. ข้าพเจ้าไม่เดียงว่าบางที่อาจจะมีส่วนภาพดี บางที่อาจจะมีส่วนภาพอ่อนไปบ้าง เพราะสมรรถภาพของ ก.พ. นั้นอยู่ที่คณะกรรมการและนายกรัฐมนตรีที่เป็นประธาน ก.พ. เมื่อเช่นนั้นผู้ที่ เป็น ก.พ. ก็อาจจะอ่อนไปบ้างตามเสียงของเจ้ากระทรวง ฐานะของ ก.พ. ทุก ๆ คนตลอดเลขาธิการ ก.พ. ด้วยก็มีหน้าโดยแน่ชัดอยู่แล้วว่าจะดำเนินงานตามลักษณะอันสมควร ก็หลักเที่ยงธรรมถูกต้องอะไรต่าง ๆ เหล่านี้ ถ้าหากว่าเราแยกให้ไปอยู่ที่ กระทรวงแล้วความเที่ยงธรรมก็จะหายไป ก็จะกลับเข้าไปแบบเก่า เพราะฉะนั้นข้าพเจ้า อยากจะขอ ความกรุณาต่อ นายกรัฐมนตรีได้มีความคิดความอ่าน

เมื่อท่านต้องการให้ครูอยู่กับ ก.พ. ท่านก็
พูดให้อยู่กับ ก.พ. มาบัดนี้ท่านต้องการ
จะแยกท่านก็พูดในทางแยก ซึ่งแสดงให้เห็น
เห็นว่าแยกคืออะไรทำนองนั้น ข้าพเจ้าคน
หนึ่งไม่ขอรับหลักการแห่งร่าง พระราช-
บัญญัติฉบับนี้

พล.ร.ต. ถวัลย์ ชำรงนาวา-
สวัสดิ์ ร.น. (นายกรัฐมนตรี) : ท่าน
สมาชิกผู้อภิปรายเมื่อก่อนบางที่จะข้าพ-
เจ้ากับตรงกันข้าม ข้าพเจ้าไม่ได้ชี้แจง
เลยสักนิดเดียวว่า ก.พ. ที่เป็นอยู่เวลานี้
ไม่เหมาะสม และข้าพเจ้าไม่ได้พูดว่าที่
เรียกกันว่า ก.พ. เป็น กอไผ่ คนอื่น
ข้าพเจ้าไม่เคยพูดเลย การกำหนดรัฐบาลก็
เรียก ก.พ. เป็นกอไผ่ซึ่งไม่ใช่เรื่องที่
ข้าพเจ้าเคยพูด และตรงกันข้ามข้าพเจ้า
เองมีความยินดีที่อย่างน้อย ได้ฟัง ท่าน
สมาชิกพัฒนาสภาท่านหนึ่งที่ได้มีการยก-
ย่องชมเชย ก.พ. ซึ่งทั้งรัฐบาลขอถือ
ว่าเป็นเกียรติยศ และให้ความไว้วางใจ
กับราชการส่วนนี้ แต่ที่รัฐบาลต้องได้มา
เรื่อยเป็นการได้กล่าวคือว่าที่ว่า ก.พ.
เลอะเทอะว่าไม่มีประโยชน์อย่างนั้นอย่าง
นี้ รัฐบาลก็ได้โต้แย้งตลอดมา เพราะจะ-
นั้นจะเข้าใจว่าข้าพเจ้าเวลานี้มาพูดทำหิ-
ติเตียน ก.พ. นั้นข้าพเจ้าไม่เคยทำหิ-

ติเตียน ก.พ. และข้าพเจ้าก็เคยเป็น ก.พ.
มาข้าพเจ้าไม่ได้เคยทำหิติเตียน ก.พ.
เลยแม้แต่ครั้งเดียว และข้าพเจ้าเองก็เคย
เป็น ก.พ. มานานโซอยู่ ที่นี้ส่วนความ
มุ่งหมายในการที่จะออกพระราชบัญญัติ
ฉบับนี้ไปเป็นพระราชบัญญัติพิเศษก็ทำ
มิได้ ก็มีใจว่าออกอันนี้ไปโดยเห็น
ว่า ก.พ. นั้นไม่มีความเหมาะสม ไม่สมควร
แต่ประการใดก็ตามมิได้ ความมุ่งหมาย
ในการออกพระราชบัญญัติฉบับนี้ ไม่ได้
เป็นไปอย่างนั้น แต่ข้าพเจ้าก็ได้ชี้แจง
แล้วว่าอย่างน้อยข้าราชการครูก็เป็นข้าราชการ
เทคนิคประเภทหนึ่ง ซึ่งถึงแม้ว่า
จะไม่มีพระราชบัญญัติออกไปเป็นพิเศษ
อย่างนั้นแล้วก็ต้องมีกฎหมายซึ่งจะเป็นกฎ
ก.พ. หรือพระราชกฤษฎีกา หรืออะไรก็ตาม
แต่ออกไป บทบัญญัติในเรื่องต่างๆ
เหล่านี้ท่านจะดูได้ว่า ถ้าเราจะเอาครูไป
อยู่ในพระราชบัญญัติข้าราชการพลเรือน
เราจะเขียนได้อย่างไรศาสตราจารย์ ครู
สามัญชั้นโท ชั้นเอก ชั้นพิเศษอะไรต่างๆ
ซึ่งมีมากมายในพระราชบัญญัตินั้นก็เขียน
ในพระราชบัญญัติพลเรือน ไม่ได้ก็ต้อง
ออกเป็นกฎหมายในลักษณะต่างๆ กัน
ถึงกล่าวแล้ว และโดยเหตุที่รัฐบาลเห็นว่า
ข้าราชการนี้ต้องมีเสียงว่าร้องกันทุกสมัย

มาว่าอยู่ในฐานะที่ต่ำต้อย และลูกศิษย์ลูกหาที่อาศัยเหมือนเป็นเรือจ้าง พวกครูก็ยังคงมีหน้าที่เป็นครูอยู่ และ พฤติการณ์ที่เกิดขึ้นก็แสดงรับรองว่าคนซึ่งมีอาชีพเป็นครูได้ลดน้อยลงไปทุกวัน โดยเฉพาะครูชายในเวลานี้ก็อยู่ในลักษณะที่เรียกว่าขาดแคลน ทุกคนคงไม่เคียดว่าถึงแม้รัฐบาลจะปรับปรุงขึ้นมาแล้วก็ยังอยู่ในมูลฐานที่ไม่เป็นที่เพียงพอ เมื่อเช่นนั้นในการที่เราถือว่าอาชีพครูเป็นอาชีพที่สำคัญเกี่ยวกับการจัดการบ้านเมือง เพราะว่าการปกครองในระบอบประชาธิปไตยนี้ พลเมืองยังมีความรู้ ความฉลาดเพียงไร การปกครองก็ยิ่งจะสะดวกและราบรื่นได้ผลดียิ่งขึ้น เมื่อเช่นนั้นแล้วพลเมืองทั้งหลายจะสำเร็จผล ได้ด้วย ประการใดก็ต้องอาศัยบรรดาครูบาอาจารย์เหล่านี้เป็นแม่พิมพ์ให้แก่เด็กของชาติก็เมื่อปรากฏว่าผู้ซึ่งมีอาชีพในทางนี้ที่ต้อยเพราะว่าฐานะของเขาไม่เป็นไปด้วยดีเช่นนั้นแล้วก็เป็นเรื่องซึ่งรัฐบาลจะปล่อยปละ ละเลยหาได้ไม่ เพราะเป็นเครื่องจักรอันสำคัญอันหนึ่งซึ่งรัฐบาลจะต้องปรับปรุงแก้ไขให้อยู่ในลักษณะที่ใช้งานได้เป็นอย่างดี

และอย่างไรก็ตาม รัฐบาลก็ได้คำนึงว่าในการที่จะยกย่องข้าราชการครูนี้

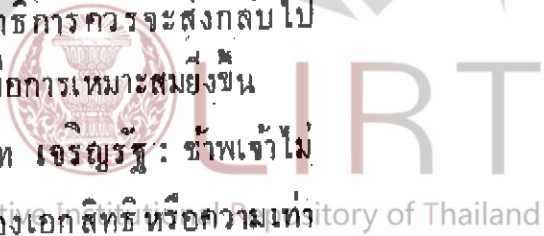
จะยกย่องแต่พอสมควรในเรื่องซึ่งจะอนุโลมเช่นเดียวกับข้าราชการพลเรือนสามัญทั่วไปนั้นไม่ได้เท่านั้น ส่วนข้าราชการตุลาการของกระทรวงยุติธรรมก็ควรจะอยู่ในระดับเดียวกันกับข้าราชการพลเรือนโดยทั่ว ๆ ไป ข้าพเจ้าคิดว่าท่านสมาชิกไปเข้าใจว่าพระราชบัญญัติครูนี้ ออกมาโดยเหตุที่รัฐบาลมีความเบื่อหน่ายและคำหนักแน่น ก.พ. นั้นหาเป็นความจริงไม่ ไม่มีความมุ่งหมายดังที่ท่านอภิปรายมาแล้วแต่อย่างไรเลยและข้อเท็จจริงที่จะขอชี้แจงให้ท่านทราบอีกสักเล็กน้อยว่าพระราชบัญญัติที่เรียกว่า ก.พ. นี้ แม้ในสมัยสมบูรณาญาสิทธิราชย์เขาก็มีที่ท่านสมาชิกว่าไม่มีนั้นความจริงเขามี แต่เขาเรียกว่า ก.ร.พ.

พล.ท. มังกร พรหมโยธี : ในร่างพระราชบัญญัตินี้ ข้าพเจ้า ได้ฟังคำอภิปรายมาตลอดแล้วและ ได้ฟังคำอภิปรายของนายกรัฐมนตรีนครและท่านรัฐมนตรีได้ฟังคำอภิปรายของนายกรัฐมนตรีนครได้สนับสนุนพระราชบัญญัตินี้แต่ข้าพเจ้าได้ฟังในข้อสนับสนุนของท่านรัฐมนตรีก็ได้มีท่านสมาชิกแย้งว่าพระราชบัญญัตินั้นอาจจะไม่เป็นธรรม กล่าวถึงว่าพระราชบัญญัติ

ข้าราชการพลเรือนนั้น ได้กล่าวไว้ อย่าง
หนึ่งและให้เอกสิทธิแก่พระราชบัญญัติฝ่าย
กรุนี้อีกอย่าง หนึ่ง ท่าน รัฐมนตรีชี้แจงว่า
ในเรื่องนี้ก็พยายาม ให้เป็น ธรรม และถือ
ว่าไม่มีเอกสิทธิแตกต่างกว่าพระราชบัญญัติ
ครุฑท่านรัฐมนตรีกล่าวนั้นก็เป็นการขัด-
แย้งกับนายรัฐมนตรี ท่านนายรัฐมนตรี
มีความมุ่งหมายที่จะให้เอกสิทธิแก่ครูเป็น
ส่วนมาก และเมื่อได้พิจารณาตามพระ
ราชบัญญัตินี้แล้วถ้าหากว่า จะถือว่าช่วย
สนับสนุนฝ่ายครูหรือไม่นั้น การสนับสนุน
พระราช บัญ ญัติ ฝ่าย ครูเพื่อ ให้ เป็นการ
เพียง พอ แก่ การ บริหาร เพื่อให้ การเป็น
ธรรมกับข้าราชการพลเรือนทั่วไปกับฝ่าย
ครู ครุฑนั้นไม่มีเอกสิทธิอย่างไร ข้าพเจ้า
เองรู้สึก ว่า ครูเวลานี้ หรือที่แล้วมาก็พยายาม
จะหา วิชา ชีพ อย่างอื่น หรือ ประ กอบ
อาชีพอย่างอื่นแม้กระทรวงวงการของรัฐ-
บาลก็พยายามจะไปอยู่กระทรวงอื่นเป็น
อย่างมาก พยายามที่จะวิ่งเต้นที่จะหางาน
ตามห้างร้าน อยู่ เสมอ การ ที่รัฐบาลเสนอ
พระราชบัญญัติครุฑนั้น ควร จะ ให้ครูสิทธิ
ยิ่งชั้นกว่านี้ อัตรารายเดือนก็ไม่มีผิดจาก
พระราชบัญญัติข้าราชการพลเรือนทั่ว ๆ
ไป อัตรารายเดือนเท่ากันที่พวกครุฑอยู่
กันอยู่นี้ก็คือเรื่องเงินเดือนนั่นเอง อัตร

เงินเดือนก็ควรมีการเปลี่ยนแปลง แต่ท่าน
นายรัฐมนตรีหรือท่านประธานสภานั้นพูด
ว่าให้ไปแปรญัติ เรื่องเงิน ก็คง จะไม่ได้
เช่นเดียวกัน ข้าพเจ้าจึงพูดในที่ประชุม
นี้เสียด้วย ข้าราชการพลเรือนฝ่ายครูไม่
มีเอกสิทธิอย่างหนึ่งอย่างใด และการแก้ไข
พระราชบัญญัตินี้ครูก็คงจะ ไม่ได้รับ
ผลดีขึ้นเพราะอะไร เพราะได้พิจารณา
แล้วเพื่อนสมาชิกได้กล่าวถึงว่าข้าราชการ
ฝ่าย ชูร การ กับ ครุฑ นั้น มี สิทธิ เหมือน กัน
เฉพาะในกระทรวง ศึกษาธิการนั้นเองก็มี
สิทธิเท่ากัน ข้าราชการฝ่ายชุกรการทำงาน
น้อยกว่าฝ่าย ครุฑมากสิทธิจะได้ก็เท่าเทียม
กันกับข้าราชการฝ่ายครู ท่านไปถามคุณ
สมาชิกพฤษสถานนั้นก็มี การ ได้เลื่อนเงิน
เดือนเร็วกว่าและได้ติดต่อกลัทธิเจ้านาย
ซึ่งผลดีกว่ากันเป็นส่วนมาก ซึ่งข้าราชการ
ฝ่ายครูซึ่งต้องสอนแต่นักเรียนวันยังค่ำ ๆ
การเลื่อนเงินเดือนก็น้อย เมื่อพระราช-
บัญญัตินี้ก่อนจะออกก็ควร จะ ให้เอกสิทธิ
แก่ครู ไม่ใช่ ให้แก่ ข้าราชการชุกรการของ
กระทรวงศึกษาธิการ ควร จะ ส่งกลับ ไป
แก้ไขเสียใหม่เพื่อการเหมาะสมยิ่งขึ้น
นายสนธิ เจริญรัฐ : ข้าพเจ้าไม่
ทักใจปัญหาเรื่องเอกสิทธิ หรือความเท่า

เทียม ข้าพเจ้าตั้งใจว่าประชาชนไปโดยที่
 ให้อภัยกันไปไม่รอกในพระราชบัญญัติ
 นี้บอกว่าการให้สมรรถภาพแก่ครูตาม
 หลักการในพระราชบัญญัตินี้ก็ถูกต้องตามที่
 ที่ทั้งสองฝ่ายได้มีข้อสำคัญอยู่ในปัญหาว่า
 จะมีคณะกรรมการ ข้าราชการ ฝ่ายครูทำ
 หน้าที่สำคัญ ๆ แทน ก.พ. การให้การ
 ปกครองตนเองแก่ใครก็ตาม จะเป็น
 หน่วยใหญ่หน่วยน้อยก็ตาม หลักสำคัญอยู่ที่
 ที่ว่าผู้ปกครองตนเองจะต้องมีองค์การ
 เป็นปึกแผ่นแน่นหนาจึงจะดำเนินการ
 ปกครองตนเองได้ ในมาตรา ๔๕ นี้
 คณะกรรมการข้าราชการฝ่ายครู ได้ถือ
 ว่าสภาของครู กรรมการ ก.ค. ประกอบ
 ด้วยเจ้าหน้าที่คนนั้น ๆ และมีกรรมการ
 ของครูสภา ๒ นาย ข้าพเจ้าได้ทราบว่
 ยังไม่มีความเป็นปึกแผ่น ดูเหมือนยัง
 รวนเรกันอยู่ แต่ในขณะที่เดียวกันมีครูไป
 ตั้งสมาคมครูขึ้นอีกเป็นส่วนหนึ่งต่างหาก
 ที่ปัญหาจึงเกิดขึ้นว่า การปกครองตน
 เองของครูซึ่งเป็นเจตนาดีของรัฐบาลตาม
 ร่างพระราชบัญญัตินี้จะสำเร็จได้ด้วยประ
 การใด เพราะเหตุว่าผู้ปกครองเองก็แบ่ง
 แยกกันอยู่ ข้าพเจ้าจึงสงสัยในข้อนี้ว่าจะ
 เป็นเหมือนการเมืองของประเทศแคว้นใด ๆ
 เรานี้ในเร็ว ๆ กระทบ ก็พอได้ข้อสร-

ภาพแล้วแบ่งแยกกันไปหมด ครูแบ่งแยก
 กันแดน ไม่ได้อยู่ที่จำกัดของครู แต่
 เขาแบ่งแยกกันเอง จะกลายเป็น ติไว้ค
 เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอทราบว่ ในหลัก
 การสำคัญเหล่านี้จะมีผลสำเร็จได้ไหม

พ.ต. สหเวท นิรันตร : ข้าพเจ้า

สนับสนุนรัฐบาล แต่อยาก จะสนับสนุนก็
 กว่านี้คือเท่าที่รัฐบาลทำมาแล้วยังไม่ดีพอตาม
 ที่ข้าพเจ้าได้พิจารณาแล้ว ถ้าหากว่า
 พระราชบัญญัตินี้ได้ถูกยับยั้งโดยพฤษ
 สภาแล้ว จะเป็นเหตุให้ครูน้อยออกน้อย
 ใจอาจจะกล่าวว่าพฤษสภาไม่เห็นอกเห็น
 ใจครู แต่ถ้าจะพูดกันด้วยเหตุผลแล้ว
 พฤษสภาเป็นผู้ที่เห็นอกเห็นใจครูมากไม่
 น้อยเหมือนกันข้าพเจ้าเคยอยู่กระทรวงศีก
 ษาธิการเหมือนกัน ถึงแม้ข้าพเจ้าจะไม่ใช้
 ครูโดยกำเนิด แต่ก็เคยทำงานกระทรวง
 ศึกษาธิการมา ข้าพเจ้าขอสนับสนุนเพื่อน
 สมาชิกของข้าพเจ้าได้กล่าวเมื่อก่อนว่า
 เงินต่าง ๆ ที่รัฐบาลจะได้มา แล้วแต่
 เสียงหรือผู้มีอำนาจในกระทรวงจะพิจารณา
 และมันจะได้แก่ข้าราชการราชการ
 เป็นส่วนใหญ่ ส่วนครูนั้นเกือบจะไม่ได้
 ที่เดียว เพราะฉะนั้นความน้อยออกน้อย
 อยู่ที่ครู และที่เพื่อนสมาชิกได้กล่าวแล้ว

ว่า ธุรการนั้นอยู่ด้วยงาน แล้ววอร์จะ
 เหมือนกับหน้าที่ข้าราชการพลเรือนอื่นๆ
 เขาคือ แต่กรณีนี้เราเคารพนับถือใน
 ฐานะที่เราทุกคนก็มีครู ไม่ใช่จะหูลู่
 เกียรติหรือผลประโยชน์ของครู แต่ที่ทา
 มานข้าพเจ้า ไม่เห็นเพิ่ม พิจารณามาเลย
 ก็ไปอยู่ที่กรรมการ ก.ค. ก็มีรัฐมนตรีเป็น
 ประธานโดยตำแหน่ง ปลัดกระทรวง
 ศึกษา อธิบดีกระทรวงศึกษา ผู้แทน
 มหาวิทยาลัย สังกัด กระทรวงศึกษา
 กรรมการอำนวยการคุรุสภา ๒ นาย ซึ่ง
 มิได้เป็น กรรมการ ข้าราชการครู โดย
 ตำแหน่งและคณะกรรมการ อำนวยการ
 คุรุสภาเป็นผู้เลือก ข้าราชการบำนาญ
 ในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ ๒ นาย
 ซึ่งรัฐมนตรีเป็นผู้เลือก ถ้าจะมองไหน
 แล้วก็รัฐมนตรีเป็นใหญ่จะเลือกใครหรือ
 อะไรก็โดยรัฐมนตรีนั่นเอง และกรรม-
 การคุรุสภาเพื่อนสมาชิกของข้าพเจ้า ได้
 กล่าวแล้ว เท่าที่ได้พูดมาคุรุสภาตั้งมา
 แล้วไม่ได้เป็นลำดับขั้น บรรดาครู
 อีหนาระอาใจ เพราะว่าท่านกรรมการ
 คุรุสภาไม่ได้คำนึงงาน ให้เป็นที่พอใจ
 แก่ครู พิจารณาแต่เรื่องที่ไม่เข้าเรื่อง
 เรื่องที่เป็นเรื่องยังหาได้พิจารณา ให้เป็น
 ลำดับขั้นไม่ ท่านเป็นครูอยู่กระทรวง

ศึกษาลองอธิบายว่ากรรมการ คุรุสภาทำ
 อะไรเป็นลำดับขั้นบ้าง ยังไม่มีเลย
 พวกครูบ่นกันว่าแย พิจารณาศัพท์เพทะ
 ไม่ได้ประโยชน์ ประชุมบ้างไม่ประชุม
 บ้าง และกรรมการคุรุสภานี้ยังไม่เป็นลำดับ
 เป็นขั้นเลยจะเลือกเข้ามาอีก นอกจาก
 นั้นทางตำแหน่งจะเห็น ได้ว่า อยู่ในความ
 ตูแฉและความบังคับของรัฐมนตรีว่าการ
 เป็นผู้ที่จะเลือกคัดเข้ามา ความเกรงอก
 เกรงใจแบบไทยมีอยู่ตลอดเวลา ใครเป็น
 ใหญ่มีอำนาจผู้น้อยก็ยกมือให้ก็เป็นของ
 ธรรมดา เพราะฉะนั้นไม่ว่าที่ต่าง ๆ จะ
 เป็น ก.พ. หรือ ก.ค. ก็มักจะตามผู้นำ
 หัวหน้าว่าอะไรก็ตาม ไป ในที่สุดครูก็จะ
 ไม่ได้อะไรเลย เขียนกฎหมายไว้โก้ ๆ
 เช่นนี้ เมื่อเงิน ได้มาครูจำจะต้องมี
 ตำแหน่ง เมื่อครูไม่มีตำแหน่งก็ไม่ได้เงิน
 และเงินของครู นั้น ก็อยู่ที่ ธุรการก่อน
 หนึ่ง งบประมาณที่ได้พอถึงกระทรวง
 ศึกษาแล้วควรจะขึ้นกันเท่าไร ควรจะ
 ขึ้นบำนาญเท่าไรอยู่ที่ฝ่าย ธุรการเสียก่อน
 แล้วที่เหลือจึงจะถึงครู ครูจะไม่ได้อะไร
 เลย ข้าพเจ้าสนับสนุนรัฐบาลอยากจะให้
 ตั้งเป็นกอมเป็นกำเสีย ธุรการแยกมา
 เสียเมื่อข้าพเจ้าเคยเป็นนั้น ข้าพเจ้ามีสิทธิ
 ดีกว่าข้าราชการกระทรวงอื่นนั้นจริงแท้ก็

รู้สึกว่าจะดีกว่าใจ และพระราชบัญญัติ เป็นอย่างนั้นเป็นในรูปที่ว่าจะสนับสนุน ครุแต่เอาธุระการไปอยู่ในพระ ราช บัญญัติ ครุด้วย นี้ก็ไม่ยุติธรรม เพราะฉะนั้น หลักรการต่าง ๆ ที่กล่าวนี้ข้าพเจ้าเห็นว่า ไม่สมบูรณ์ อยาก จะ ให้ ท่าน รับ ไปทำมา ใหม่ เพิ่มให้ครุมาก ๆ ให้เพียงพอหรือ ท่านจะให้เงินเดือนเช่นเดียวกับ ตุลาการ ข้าพเจ้าก็ยังสนับสนุนซึ่งไม่ใช่วิธีนี้ วิธี นี้ถ้าหากว่าสภายังไปก็จะมีเสียงว่าพวก นี้ไม่มีครุ ความจริงมีครุทุกคนและนับ ถือ ครุ อยาก จะ ช่วย ครุ ให้ดีขึ้น อย่างที่ สมาชิกได้กล่าวแล้ว

ประธานพฤษสภา: ข้าพเจ้าฟัง คุณเป็นนานท่านบอกให้กลับไปทำ มาใหม่ ท่านก็ไม่ได้เห็นด้วยกับรัฐบาล

นายถวิล อุดล: ข้าพเจ้าเข้าใจ ว่าท่านสมาชิกเมื่อกัน พูด ไปในทางค้าน ถ้าหากว่าเป็นจริงอย่างข้าพเจ้าว่า ข้าพ- เจ้าขอทำหน้าที่สนับสนุนตามข้อบังคับ

ประธานพฤษสภา: จะค้าน หรือสนับสนุน

นายถวิล อุดล: จะสนับสนุน

ประธานพฤษสภา: เชิญ

นายถวิล อุดล: ข้าพเจ้าเองไม่ เคยเป็นครุ แต่ข้าพเจ้าเคยเป็นศิษย์ที่มี

ครุ เพราะฉะนั้นในฐานะที่ตนเองไม่เป็น ครุ ก็จริงรู้สึกว่าจะ หาเหตุผลมา ให้ที่ ประชุมฟังได้ยากสักหน่อย แต่ข้าพเจ้า ตระหนักในเหตุผลประการ หนึ่ง ใน ข้อที่ ว่าการที่จะแยกพระราชบัญญัติครุ ออกมา ต่างหากจากพระ ราช บัญญัติ ข้า ราช การ พลเรือนนั้นข้าพเจ้าคิดว่าเป็นการ ถูกต้อง อย่างที่สุด ข้าพเจ้าไม่เคยคิดว่าพระราช บัญญัติ ข้า ราช การ พลเรือน เพียง ฉบับ เดียวครอบ คลุม ไปถึง นักเกษตร นัก อุตสาหกรรม นักครุหรือนักอะไรนานา ประการ นั้น ได้ ตามความเป็น ธรรมแก่ บุคคลเหล่านั้นได้ ข้าพเจ้าไม่เคยมีความ รังเกียจในการที่จะ ได้ เห็น ระเบียบ ของ ข้าราชการนี้ได้แยกออกไปทุก ๆ กระ- ทรวงหรือทุก ๆ เหล่าของละเทคนิค ที่ ข้าพเจ้าพูดเช่นนั้นก็เพราะเหตุว่าเมื่อที่เรา ได้พูดถึงเรื่อง ก.พ. และ ก.ค. ซึ่งเป็น ผู้ควบคุมตามพระราช บัญญัติข้า ราช การ พลเรือน และพระราชบัญญัติฉบับนี้ ข้าพเจ้า อยากยกตัว อย่างว่า ก.พ. ตาม พระราชบัญญัติข้าราชการพลเรือนนั้นจะ ให้ความเป็นธรรมแก่เหล่าข้า ราช การซึ่ง ก.พ. ไม่สามารถจะตรัสรู้ ได้อย่างไรถ้า หากว่ายุคหนึ่งสมัยหนึ่ง ก.พ. เต็มไปด้วย นักเรียนอังกฤษ ข้าพเจ้าได้เคยพบข้อ

เท็จจริงในฐานะที่ข้าพเจ้าเป็นกรรมการ
งบประมาณกล่าวหาว่า ก.พ. เหล่านั้น
ตีราคาพวกฝรั่งเศสถูกไป บางทีพวก
นักเรียนฟิลิปปินส์น้อยออกน้อยใจว่ามูลค่า
ของตัวที่ศึกษามาจากต่างประเทศนั้น
ก.พ. ตีราคาให้ต่ำมากบางทีน้อยกว่า
ศึกษาในเมืองไทยก็มี จะถูกจะผิดอย่างไร
ไม่ทราบแต่ข้าพเจ้าคิดว่า ก.พ. ซึ่งบุคคล
หมู่หนึ่งเหล่านี้ซึ่งท่านไม่สามารถ
ตรัสรู้ในวิชาชีพทุกหมวดทุกแขนงได้
นั้นท่านจะให้ความรู้ในวิชาชีพของกรรม
นั้นได้อย่างไร ถ้าท่านถือว่าครูเป็นผู้มี
ความสำคัญยิ่งในเมืองไทยได้ พูดถึง
เหตุการณ์ขณะนี้ถ้าเราสอบสถิตการศึกษา
เราจะเห็นว่า ประเทศไทย ควร จะ ถือเอา
กระทรวงศึกษาธิการ เป็น ชั้น เอกแต่ว่า
กระทรวงศึกษาธิการ หว ได้ อยู่ ใน สถานะ
เช่นนั้นไม่ ความยากลำบากของเราใน
ขณะนี้เนื่องมาจากการศึกษาของประชาชน
ของเรา เพราะฉะนั้นการที่เราจะค้นหา
ให้การ ศึกษา ของ ประเทศชาติ ประ สพ
ความก้าวหน้า อย่างรวดเร็ว นั้น ข้าพเจ้า
คิดว่าเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง และข้าพเจ้า
คิดว่าทางหนึ่งที่เราแยกกฎหมายครู ออก
มาต่างหากจากพระราชบัญญัติข้าราชการ
พลเรือนนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้อง ในฐานะที่

ข้าพเจ้าไม่ใช่ครูข้าพเจ้าก็ขอ รับ สาร ภาพ
ว่าโดยรายละเอียดแห่ง พระราชบัญญัติ
ข้าพเจ้าไม่สามารถจะวินิจฉัย ว่า กฎหมาย
ฉบับนี้จะทำให้ครูมีทางดีกว่า ข้าราชการ การ
พลเรือนอื่น ๆ เพียงใดหรือไม่ ข้าพเจ้า
ไม่สามารถชี้แจงได้แต่ข้าพเจ้า พอ ใจ ใน
ข้อที่ว่าการที่แยกกฎหมายของครูออกต่าง
หาก หากเรามีความปรารถนาหรือยก
ฐานะของครูหรือทำการใด ๆ เกี่ยวกับ
ครูนี้ให้การศึกษาดีขึ้นแล้วเราก็ทำ กิจ
การนั้น โดยเฉพาะ ข้าพเจ้า ขอ ยืนยัน อีก
ครั้งหนึ่งว่า พระราชบัญญัติเราไม่มี ความ
จำเป็น อย่าง ใดเลยที่จะ ให้มี พระ ราช
บัญญัติ ระเบียบข้าราชการพลเรือน เพียง
ฉบับเดียวในประเทศไทยเราควรจะทำนึ่ง
ถึงความ เป็นจริง ของแต่ละ เหล่า ของ แต่ละ
หน่วย ราชการ ว่ามีการ แตกต่าง กัน
อย่างไร เพราะฉะนั้นการที่จะแยกเอา
ข้าราชการ เหล่าหนึ่ง หมู่หนึ่ง มา อยู่ ใน
กฎหมายอีกฉบับหนึ่งต่างหากจากพระราช
บัญญัติ ระเบียบ ข้าราชการ การ พล เรือน นั้น
ข้าพเจ้าเห็นว่า ไม่มีทางเสียหาย เพราะ
ฉะนั้นข้าพเจ้าคิดว่า เรา ควร จะ รับ ร่าง
พระราชบัญญัตินี้ไว้พิจารณา และถ้าหาก
ว่าสภานี้จะเข้าสู่รายละเอียด แต่ละบทแต่
ละมาตราคงที่มีสมาชิกหลายท่านกล่าวถึง

แล้ว ข้าพเจ้าคิดว่าเราทุกคน ไม่รู้จักจบ
 ซึ่งไม่มีพระราชบัญญัติใดเลยที่ฝ่ายข้าพ-
 เจ้าเห็นชอบด้วยทุกถ้อยกระหองความ แม้
 แต่ข้าพเจ้าสนับสนุนไปแล้ว เพราะเป็น
 ธรรมดาว่าข้าพเจ้าอาจ จะ ชอบ ส่วน หนึ่ง
 และไม่ชอบอีกส่วนหนึ่ง ก็เมื่อสิ่งใดเป็น
 สิ่งที่ข้าพเจ้าพึงปรารถนาและมีส่วนน้อยที่
 ข้าพเจ้าไม่พึงปรารถนาแล้ว ข้าพเจ้าก็
 รับสนับสนุนกฎหมายฉบับนั้น ในทำนอง
 เดียวกันเราหยิบ พระ ราช บัญ ญัติ คุรุ มา
 พิจารณาบางบทบางมาตรานั้นหา ใช้ ที่จะ
 แสดงในที่นี้ไม่ ถึงแม้ว่าเราเราคิดใจ
 กฎหมายฉบับนี้ว่าไม่ส่งเสริมฐานะครูซึ่ง
 เรามุ่งแต่เง่งเงินเดือน ก็เรามาศึกษา
 เพิ่มในกฎหมายนี้ได้ให้เท่าหรือมากกว่า
 ตุลาคม เพราะฉะนั้นการที่จะไม่รับ
 กฎหมายฉบับนั้น ข้าพเจ้าจึงคิดว่าไม่
 ชอบ

ประธานวุฒิสภา : ข้าพเจ้าคิด
 ว่าอภิปรายกัน มา มาก พอ สม ควร แล้ว
 รัฐบาลก็ให้โอกาสจะให้แปรญัตติให้ก็ได้

พระนิติการณประสม : ข้าพ-
 เจ้าได้พิจารณาคุณพระราชบัญญัติครุแล้ว
 ก็รู้สึกว่ที่รัฐบาลเสนอพระราชบัญญัติ
 ขึ้นมานั้นมีความประสงค์ที่จะยกฐานะครู
 ให้ดีขึ้น เพราะฉะนั้นก็เป็นความจริงที่

ว่าครูคงจะได้รับฐานะดีขึ้น แต่ดำพิจารณา
 ในส่วนรวม ก็ว่าข้าราชการทั้งหมด
 ที่อยู่ภายใต้ความปกครองของรัฐบาลแล้ว
 ข้าพเจ้าคิดว่าพระราชบัญญัตินี้ อาจจะเป็น
 เหตุให้กระทบกระเทือน ใน ความ เสีย แก่
 ส่วนรวมขึ้นได้ เพราะประการข้อแรก
 คือว่าในการที่มีพระราชบัญญัติ ซึ่ง รั-
 ฐบาลก่อน ได้ออกพระราชบัญญัติระเบียบ
 ข้าราชการพลเรือนนี้โดยมีความประสงค์
 ที่จะปกครองข้าราชการให้เป็น อัน หนึ่ง
 อันเดียวกัน ก็คือว่าให้สม่าเสมอกันตาม
 ฐานานุรูปของข้าราชการนั้น ๆ เว้นไว้
 แต่ในกรณีที่ข้าราชการ ที่จำเป็น ที่จะ ให้
 อยู่ในระเบียบเดียวกัน ไม่ได้ โดยฐานะ
 ภาวะต่าง ๆ นั้นจึงจำเป็นต้องแยกออก
 ไปต่างหาก เช่นข้าราชการทหาร ข้าราชการ
 ตุลาการ ซึ่งมีบทบัญญัติ ใน
 รัฐธรรมนูญอยู่ ซึ่งจำเป็น จะ ต้อง ยก
 ฐานะให้เป็นพิเศษต่างหากเช่นนั้น จึง
 ได้แยกออกไปต่างหาก ส่วนที่สำหรับที่
 จะออกพระราชบัญญัติครุขึ้นเพื่อแยกครู
 ออกจากข้าราชการพลเรือนตามที่ข้าพเจ้า
 ได้ฟังคำอภิปราย ของ ทาง รัฐบาล มี ท่าน
 นายกรัฐมนตรีซึ่งเงินนั้นก็ไม่มี
 ความสำคัญอะไรเลยที่จะต้อง ยก หรือ จะ
 ต้องแยกครู ออก เป็น ส่วน หนึ่ง ต่าง หาก

ท่านรัฐมนตรีที่กล่าวนั้น ท่าน ก็ บอกว่า การที่ยก ร่างพระราชบัญญัติขึ้น นี้ ไม่ใช่ จะให้เอกสิทธิ์พิเศษอะไรแก่ใคร เมื่อไม่ให้เอกสิทธิ์พิเศษแล้ว ก็ ดู ไม่มีความ จำเป็นอะไรที่จะต้องแยกพระราชบัญญัติ นี้ออกไปให้เป็นต่างหาก และตามที่ท่าน สมาชิกผู้หนึ่งเมื่อตะกั้น ว่า ทำ ไม่ จะ ออก กฎหมายยกฐานะข้าราชการ หรือออก ระเบียบข้าราชการให้ใช้หลาย ๆ ฉบับ นอกจากพระราชบัญญัติข้าราชการ พล- เรือรบไม่ได้นั้น ข้าพเจ้าก็เห็นด้วยในข้อ นี้ ถ้าหาก รัฐบาลพร้อมที่จะแบ่งแยกออก ไปให้หลาย ๆ ฉบับ เพื่อให้สมกับฐานะ ของข้าราชการ แต่ละกระทรวงทบวง- กรม เช่นข้าราชการพาณิชย์ทั้งนี้ ก็ เพราะสภาพเป็นพิเศษต่างหากยิ่ง กว่า ครุ เสียดีก เพราะว่าเขายังกับบัญชาการ พาณิชย์ ซึ่งมีสภาพผิดกับ ข้าราชการ สามัญ ถ้าหากว่าแยกออกไปหรือไม่แยก จะแก้ไขพระราชบัญญัติข้าราชการ พล- เรือรบให้มีแนวทางไปในทางพิเศษ ออก ไป หรือให้อำนาจแก่เจ้ากระทรวงให้มาก ออกไปก็เป็นการที่อาจจะทำได้ แต่ว่าที่ พระราชบัญญัติข้าราชการมุ่งหมาย มอบ อำนาจแก่ ก.ค. วั ก็โดยที่ ก.ค. ที่ รัฐบาลเลือกสรรเข้ามา นั้น ที่รัฐบาล

เห็นแล้วว่าเป็นบุคคลที่ดี โดยที่ว่าสมัย หนึ่งจะเป็นบุคคลอย่างไร รัฐบาลก็มี อำนาจที่จะ พิจารณา ได้ตาม เหตุการณ์ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่า การที่จะแยก พระราชบัญญัติครุออกไปเป็น พระราช- บัญญัติต่างหากนี้ อาจจะมีผลเสียหายนี้ อาจจะมีผลเสียหายมากกว่าที่เป็นอยู่

นายเชียรไทย อภิชาติบุตร : ข้าพเจ้าเห็นชอบด้วยในการที่จะ แบ่งแยก พระราชบัญญัติ ออกเป็น เอกเทศเหมือน กัน หากแต่ว่าข้าพเจ้าสงสัยในบางประ- การว่า การที่จะส่งเสริมฐานะของครุแล้ว ให้ทางฝ่ายครุได้ดำเนิน ไปเหมาะสม กับ สภาพความเป็นอยู่ของครุนั้น ในพระ- ราชบัญญัตินี้จะไปได้หรือ เพราะเหตุว่า ในที่ระบุนำให้คณะกรรมการ ข้าราชการ ฝ่ายครุนั้นประกอบด้วยรัฐมนตรี ปลัด กระทรวงศึกษาธิการ อธิบดีในกระ- ทรวงศึกษาธิการ ผู้แทนมหาวิทยาลัยใน สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งคงนี้พวก ครุก็หาได้มีเสรีภาพในการที่จะปรับปรุง ฐานะหรือกิจการ เพื่อ ความเหมาะสมไม่ แต่หากอยู่ในกรอบเสียแล้ว เรามองที่ บังคับคือ ก.พ.ค. นั้นเอง เรามองกับ ไม่ให้เสรีภาพที่จะส่งเสริมข้าพเจ้าจึง สงสัย และอีกประการหนึ่ง ใน การที่

ข้าพเจ้าอภิปรายเช่นนั้น ข้าพเจ้าต้องการจะให้ครูเป็นอิสระจริง ๆ และอีกประการหนึ่งสำหรับครูประจำบาลนั้น ข้าพเจ้าอยากจะเรียนขอทราบ ว่า สำหรับครูประจำบาลซึ่งเมื่อเป็นครูประจำบาลแล้วจะได้ขั้นต่ำ ๕๐ บาทหรือไม่ เพราะในนี้ยังไม่ได้ระบุไว้ ถ้าหากว่าเป็นครูและให้ ๓๐ บาทแล้วข้าพเจ้าพอใจ

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการอุดมศึกษา-การกรม) : เกี่ยวกับองค์การศึกษาที่จะให้ครูเป็นอิสระนั้นแยกออกต่างหากจากพระราชบัญญัติครูนี้ คือเรามีพระราชบัญญัติอีกฉบับหนึ่งเรียกว่าพระราชบัญญัติครูสภาซึ่งสภาผู้แทนได้รับหลักการและในระหว่างนี้ อยู่ในชั้นพิจารณาของกรรมาธิการแต่ในระหว่างที่พระราชบัญญัติครูสภายังไม่ออกนี้ ในการปฏิบัติการของครูสภาก็ยังดำเนินการตามพระราชบัญญัติครู พ.ศ. ๒๔๘๘ ฉะนั้นเสรีภาพของครู ในการที่จะเสนอความคิดความเห็นประการใดนั้น ก็อยู่ในบทบัญญัติของพระราชบัญญัติครูสภาซึ่งจะออกใหม่หรืออยู่ในพระราชบัญญัติครู พ.ศ. ๒๔๘๘ ซึ่งใช้บังคับอยู่ในขณะนี้ ในข้อที่ท่านสงสัยว่าครูประจำบาลจะได้

เงินเดือนเท่าไรนี้ได้ปรากฏตามร่างนั้นแล้ว ท่านจะเห็นว่าครูประถมศึกษาหรือครูประจำบาลนั้นเมื่อได้ใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้แล้ว ครูประจำบาลจะหมดสภาพไปก็คงจะเป็นครูสามัญหรือวิสามัญ บุคคลที่จะเป็นครูสามัญได้นั้นก็ย่อมอยู่ในหลักเกณฑ์ตามบทบัญญัติในมาตราต่าง ๆ ในพระราชบัญญัติฉบับนั้น เช่นจะยกตัวอย่างว่าบรรดาครูประจำบาลที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้ที่ได้รับเงินเดือน ๒๐ บาทและได้รับราชการมาแล้ว ๕ ปีหรือเป็นผู้ที่สอบไล่ได้มัธยมปีที่ ๖ ก็ก็เป็นผู้ที่ได้รับประกาศนียบัตรก็หรือเป็นครูประจำบาลที่ติดต่อกันมาเป็นเวลา ๑๐ ปีก็ บุคคลเหล่านี้ย่อมมีฐานะเป็นครูสามัญได้รับเงินเดือน ๓๐ บาท นอกจากบุคคลที่ไม่เข้าในลักษณะนี้ ซึ่งจะต้องเป็นครูวิสามัญซึ่งแล้วแต่ทางกระทรวง-ศึกษาธิการจะได้ตกลงเงินเดือนตามบัญชีท้ายพระราชบัญญัตินี้ ในข้อที่สมาชิกเข้าใจคลาดเคลื่อนในเรื่องเอกลักษณ์ของครูนั้นขอเรียนชี้แจงว่า ถ้าเราได้ศึกษาร่างพระราชบัญญัติข้าราชการพลเรือนที่ใช้อยู่ในปัจจุบันนี้ก็หรือได้ศึกษาร่างพระราชบัญญัติซึ่งสภาผู้แทน

ได้ผ่านชั้นมายังพจนมสถานแล้วก็ดี เรา
 จะได้เห็นข้อแตกต่างอยู่ประการหนึ่งว่า
 ในการบรรจุวิธีการใช้นั้นมีพระราชบัญญัติ
 ที่บังคับอยู่ในปัจจุบันนี้ก็ได้มีวิธีการ
 บรรจุแตกต่างกันอยู่แล้วซึ่งจะเห็นได้ใน
 มาตราหนึ่งที่ว่าผู้ที่สำเร็จหรือได้ประกาศ
 นียบัตรวิชาชีพแล้วนั้นย่อมได้รับการคัดเลือก
 หรือสอบคัดเลือกเข้าเป็นข้าราชการ
 ได้ เพราะฉะนั้นข้อแตกต่างที่ชัดเจน
 แล้วว่าสิทธิของครูที่จะเลื่อนเป็นชั้นตรี
 ได้เราไม่ถือหลักการสอบแข่งขันเช่น
 เดียวกับข้าราชการ ราชการหรือ ข้าราชการ-
 การพลเรือนนั้น ก็ยึดหลักเดิมในร่าง
 พระราชบัญญัติที่ใช้อยู่ในปัจจุบันนี้ ซึ่ง
 ถือหลักที่ว่าผู้ที่สอบไล่ได้วิชาชีพแล้วก็
 สอบคัดเลือกหรือคัดเลือกเป็นข้าราชการ
 ชั้นตรีได้ ในทางเอกสิทธิที่ควรจะมีเกิด
 ขึ้นแก่ครู โดยเฉพาะข้าพเจ้าขอเรียนชี้แจง
 ว่าเอกสิทธิในสำหรับครูนั้น ตามร่างที่
 ท่านพิจารณาคุณแล้วนั้นไม่เห็นมีเอกสิทธิ
 ประการใดเกี่ยวกับครูและเราจึงไปเขียน
 บังคับบัญชาของครู ออกเป็นเสียอีกอัน
 หนึ่งต่างหาก จะว่าข้าราชการ ราชการ
 สามัญซึ่งถือว่าเป็นสิทธิพิเศษ ในทางไป
 บังคับบัญชาเท่านั้น ไม่ใช่เป็นเอกสิทธิ
 ที่จะได้รับเป็นพิเศษต่างหากจากข้าราชการ

การราชการเพื่อความเข้าใจอันดี ข้าพเจ้า
 โกรธจะให้ท่านศึกษา ก.พ. ที่เป็นอยู่ใน
 ปัจจุบันหรือตามร่างที่สภาผู้แทน ได้ผ่าน
 มายังพจนมสถานแล้ว ก.พ. มีอำนาจหน้าที่
 ที่เราจะต้องควบคุมการบังคับบัญชาให้
 เป็นสายงานเดียวกัน โดยเฉพาะในเรื่อง
 ปลดออก ไล่ออก หรือการเลื่อนชั้น
 ข้าราชการชั้นเอกชั้นเป็นชั้นพิเศษ และ
 วางระเบียบข้อบังคับหลักสูตร และวิธี
 การสอบคัดเลือกหรือสอบแข่งขันในหลัก
 การเหล่านี้ซึ่งเป็นอำนาจของ ก.พ. ได้
 โอนมาเป็นอำนาจของ ก.ค. ในร่าง
 พระราชบัญญัตินี้ หรือตามอำนาจหน้าที่
 ของครูสภา ซึ่งใช้อยู่ซึ่งเราทำอย่างนี้
 อำนาจหน้าที่ครูสภาหน้าที่ทำแทน ก.ค.
 อยู่นั้นก็ โอนมาเป็น อำนาจหน้าที่
 ของ ก.ค. ในปัจจุบันนี้ ในข้อที่ท่าน
 สงสัยว่าข้าราชการฝ่าย ราชการ เช่น ศึกษา
 ธิการจังหวัด ศึกษาธิการอำเภอ กับครู
 จะต้องมีการหมุนเวียนสับเปลี่ยนกันนั้น
 ในข้อนี้ในร่างที่อยู่ในหมู่ของท่านนั้นจะ
 เห็นได้ว่าการโอนข้าราชการ ราชการเป็น
 ครูหรือการโอน ข้าราชการครู เป็น ข้าราชการ
 ราชการครูก็ย่อมทำได้ ตามบทบัญญัติ
 ที่อยู่ในมือของท่านแล้ว เพราะฉะนั้น
 การหมุนเวียนสับเปลี่ยนกัน ในระหว่าง
 ข้าราชการครูและ ข้าราชการฝ่าย ราชการ

นี้ยอมทำได้ไม่มีข้อห้ามประการใด อีก
ประการหนึ่ง

อีกประการหนึ่งขอเรียน ชี้แจงว่า
ในการที่กฎหมายเดิมได้แบ่งสายเทคนิค
ออกไว้นั้นก็อยู่ในพระราชบัญญัติมาตรา
เดิมเหมือนกันซึ่งเราถือว่าผู้ใดได้ประกาศ
นียบัตรวิชาชีพมาแล้วนั้น ซึ่งเป็น สาย
หนึ่งของสายเทคนิคซึ่งก็ตรงกับข้าราชการ
การครูซึ่งจะต้องได้วิชาชีพนายนั้น ใน
ข้อที่ท่านข้องใจ ในเงิน ของ กระ ทรวง-
ศึกษาธิการเดิมนั้นเมื่อได้เงินมาแล้วก็ไป
ตกอยู่ข้าราชการส่วนกลางหรือข้าราชการ
ครูการยิ่งกว่าครู เมื่อเราได้แยกสาย
งานและตามร่างใหม่นี้แล้วท่านจะเห็นได้
ว่าในร่างนี้ได้มีอัตราขั้นวิ่ง ซึ่งแต่ละขั้น
ซึ่ง ก.ค. จะเป็นผู้กำหนดโดยการตกลง
กับกระทรวงการคลังเมื่อได้มี ขั้น วิ่ง ตาม
ร่างพระราชบัญญัติฉบับนั้นแล้ว การที่
ข้าราชการฝ่ายราชการหรือ ข้าราชการ
ฝ่ายครู จะ ได้ รับ การ พิจารณา ได้ พิเศษ
ยิ่งกว่าขั้นนั้น ก็ย่อมจะตกไป สำหรับ
ค้ำคน การเลื่อนขั้นเลื่อนอันดับเงิน
เดือนนั้นก็เป็นไปตามสายวิชา วิชาการ
เช่นครู ป. ถ้าสอบไล่ได้ครู ป.ป. ก็ย่อม
ได้รับเงินเดือนตามสายวิชา คือ ครู ป.ป.
สอบได้ครู ป.ม. ก็ย่อมได้รับเงินเดือน

เดือนตามสายวิชาการ ซึ่งมีข้อแตกต่างกับ
สาย ครู การ ซึ่ง จะ ได้ กำหนด ชั้น อันดับ
และขั้นของราชการไว้เป็นแผนกกันไป แต่
ครูเราไม่บังคับในรายซึ่งถ้าแม้มีการศึกษา
แพร่หลายก็จะทำให้ครู นั้น ได้ เลื่อน วิทย
ฐานะ ได้สูงและเร็วกว่าข้าราชการฝ่าย ครู
การและในการสอบเลื่อน วิทย ฐานะ ของ
ครูท่านจะเห็นได้แล้วว่า ครูไม่ว่าวุฒิใด
ถ้ารับราชการมา ๑ ปีแล้วก็สามารถสอบ
วิชาชุดทางค้ำคนครูได้ ซึ่ง ถ้า สมมติ ว่า ครู
คนนั้นรับราชการมา ๑ ปี ถ้าสอบक्रमูล
ได้ก็สามารถเลื่อนเงิน เดือน ขึ้น ไป เป็น
๕๐ บาทในอัตราของขั้นนั้น ซึ่ง ก.ค.
ควรจะได้ตกลงได้ความที่ข้าพเจ้าได้ชี้แจง
ซึ่งในก้านวิธีการนี้จะเห็นได้ว่า การ
เลื่อนวิทยฐานะ ของ ครู นั้น ไม่ ได้ จำกัด
เพียงขั้นอันดับเงินเดือนตามสายที่เราจะ
ได้ตกลงกับ ก.พ. เป็นปี ๆ ไป แต่ใน
ก้านครุนั้นเลื่อนวิทยะ ฐานะ ได้ด้วยการ
เลื่อนวุฒิของตัวตาม สาย ของครูที่ได้บัญญัติ
ไว้ เพราะฉะนั้นในข้อที่เราได้แยกพระ
ราชบัญญัติทั้งสองฉบับ ออกต่างหาก จาก
กันนั้นท่านจะเห็นได้ว่า อำนาจ ก. พ.
ซึ่งได้วางไว้ได้ปรากฏมาเป็นอำนาจ ของ
ก.ค. และในข้อ ที่ท่าน ห่วง ว่า กรรมการ
ก.ค. ประกอบด้วยข้าราชการซึ่งรัฐมนตรี

แต่งตั้งตามกฎหมายกำหนดไว้ นั้น : ใน
เรื่องข้อเรียนว่าในฐานะที่เป็นครุการที่
จะพิจารณาตามอำนาจหน้าที่ของ ก. พ.
นั้น ถ้าได้สายทางครุมาบังคับและพิจารณา
นั้น ความยุติธรรมก็จะเหมาะสมยิ่ง
กว่าและในการแยกครุออกมาเช่นนี้จะทำ
ให้บรรดาครูประจำบาลทั่วราชอาณาจักร
นี้ ได้มีฐานะเป็นข้าราชการ และผู้ที่
พร้อมที่จะเป็นข้าราชการสามัญและได้รับ
สิทธิในบำเหน็จบำนาญเช่นเดียวกับข้าราชการ
ทั่วๆ ไปนั้น เท่าที่ข้าพเจ้าได้
สอบถามทั่วๆ จากหัวหน้ากอง โรงเรียน
ประจำบาลก็จะมีอยู่ในราว ๓ ถึง ๔ หมื่น
คนซึ่งจะทำให้ครูเหล่านี้มีฐานะดีขึ้น ไม่
เป็นเหตุให้เกิดความน้อยเนื้อต่ำใจ ระ
หว่างครูประจำบาลและครูรัฐบาล

ในข้อที่ท่านห่วงในเรื่องที่ว่า การ
แยกอำนาจ ก. ก. ออกมานี้แล้วจะทำให้
แตกแยกไปจาก ก. พ. นั้น ข้าพเจ้าขอ
เรียนว่าในทางปฏิบัติเป็นไปเช่นนั้น ไม่
ได้ เพราะทางคานครุสภาซึ่งท่านสมาชิก
พลายท่านข้องใจว่า ยังไม่เป็นได้เป็น
พยานนั้น เราก็คงจะไปว่ากันในเมื่อถึง
พระราชบัญญัติครุสภาซึ่งจะได้เสนอมา
อีกอันหนึ่ง แต่ตามร่างที่รัฐบาลเสนอ
นั้นบรรดาครูซึ่งจะเป็นสมาชิกของครุสภา

นั้น ได้มีบทบัญญัติซึ่งรัฐบาลได้ควบคุม
โดยใกล้ชิด และรัฐบาลได้ยกย่องขึ้นเป็น
นิติบุคคลซึ่ง อยู่ใน บังคับ บัญชา ของ
กระทรวงศึกษาธิการ ส่วนที่มีผู้ตั้งสมาม
ครุขึ้นต่างหากนั้นก็ต้องเป็นไปตามประ
มวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยสมาม
คมซึ่งไม่มีสิทธิ์ที่จะให้คำปรึกษา ใน คำน
พิจารณาเกี่ยวกับ กระทรวง ศึกษาธิการ
ประการใด ก็เป็นเพียงสมามคมอย่างหนึ่ง
ได้ตามกฎหมายเท่านั้น

ประธานพฤษสภา : ขอให้ที่
ประชุมลงมติกันเสียที เกือบสองชั่วโมง
แล้ว เพราะฉะนั้นท่านผู้ใดเห็นว่าควรจะ
รับร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ไว้พิจารณา
ต่อไป ขอให้ไปรคยยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๒๒ คน

ประธานพฤษสภา : ท่านผู้ใด
ไม่เห็นด้วย ขอให้ไปรคยยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๑๒ คน

ประธานพฤษสภา : เป็นอัน
ว่าที่ประชุมนี้รับพระราชบัญญัตินี้ ไว้พิ
จารณาต่อไป ส่งกรมการสามัญหรือ
วิสามัญ

พล. ร. ต. ถวัลย์ ชำรงนาวา
สวัสดิ์ ร. น. (นายกรัฐมนตรี) : รัฐ
บาลขอให้ส่งร่างพระราชบัญญัตินี้ ไปให้

๑๓๖๐

คณะกรรมการวิสามัญ ชุดที่พิจารณา
ร่างพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ
พลเรือน

ประธานพฤษสภา : รัฐบาล
ขอเสนอให้ส่งร่างพระราชบัญญัตินี้ไป
ให้คณะกรรมการชุดที่พิจารณาร่างพระ
ราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน
ไม่มีสมาชิกคัดค้าน

ประธานพฤษสภา : เมื่อไม่มี
ผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่นถือว่าที่ประ
ชุมนี้อนุมัติให้ส่งไปตามที่รัฐบาลขอ
กำหนดแปรญัตติภายในกี่วัน

พล. ร.ต. ถวัลย์ ชำรงนาวา
สวัสดิ์ ร.น. (นายกรัชมন্ত্রী) : รั
ษบาลขอเสนอให้แปรญัตติภายใน ๗ วัน

ประธานพฤษสภา : รัฐบาลขอ
เสนอแปรญัตติภายใน ๗ วัน แปรญัตติ
นอกสมัยประชุมได้

นายปพาพ บุญ—หลง : สมัย
ประชุมก็จะปิดแล้ว ระยะเวลา ๗ วันที่
กำหนดนี้สงสัยจะแปรญัตติไม่ทัน !

ประธานพฤษสภา : นอกสมัย
แปรญัตติได้

ไม่มีสมาชิกคัดค้าน

ประธานพฤษสภา : เมื่อไม่มี
ผู้ใดคัดค้านถือว่าที่ประชุมนี้ อนุมัติให้
แปรญัตติภายใน ๗ วัน

ต่อไปขอให้พิจารณาร่างพระราช
บัญญัติควบคุมยาง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ.
๒๔๕๐ ซึ่งคณะกรรมการวิสามัญ ชุด
ที่ ๑ ของพฤษสภาพิจารณาเสร็จแล้ว

(สำเนา)

บันทึกการประชุมกรรมการวิสามัญ ชุดที่ ๑ ของพฤษสภา
พิจารณาร่างพระราชบัญญัติ ควบคุมยาง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๔๕๐

ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มีผู้แปรญัตติ ๑ ราย คือ นายถวัลย์ อุดล คณะ
กรรมการได้ทำการพิจารณาพร้อมกับผู้แทนรัฐบาล ซึ่งปรากฏผลของการพิจารณา
ดังต่อไปนี้

ชื่อร่างพระราชบัญญัติ	ไม่มีแปรญัตติ	ไม่มีการแก้ไข
คำปรารภ	ไม่มีแปรญัตติ	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๑	ไม่มีแปรญัตติ	ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๒ ไม่มีแปรรูปคดี ไม่มีการแก้ไข
 มาตรา ๓ มีผู้แปรรูปคดี เมื่อคณะกรรมการวินิจฉัยแล้ว
 ผู้แปรรูปคดีพอใจ มีการแก้ไข
 มาตรา ๔ ไม่มีแปรรูปคดี ไม่มีการแก้ไข

(ลงชื่อ) บรรจง ศรีจรูญ
 (นายบรรจง ศรีจรูญ)
 ทำการแทนเลขานุการ
 (สำเนา)
 ร่าง

พระราชบัญญัติควบคุมยาง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๔๕๐

.....
 .....
 .....
 .....

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติควบคุมยาง พุทธศักราช

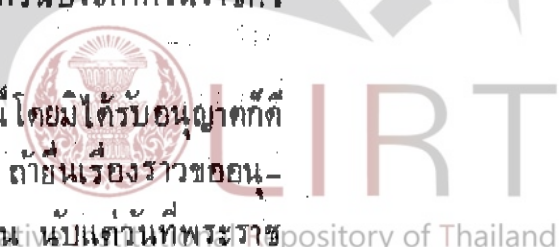
๒๔๕๑

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า "พระราชบัญญัติควบคุมยาง (ฉบับที่ ๓)

พ.ศ. ๒๔๕๐"

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ผู้ใดได้ปลุกยางไว้ก่อนวันใช้พระราชบัญญัตินี้ โดยมีได้รับอนุญาตกักตุนหรือโดยที่ใบอนุญาตนั้นสูญหายหรือถูกเพิกถอนหรือสิ้นอายุก็ดี ถ้ายันเรื่องราวขออนุญาตปลูกใหม่ต่อเจ้าพนักงานประจำท้องที่ภายในกำหนดหกเดือนนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ผู้นั้นไม่ต้องรับโทษตามมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติควบคุม

ยง พุทธศักราช ๒๔๘๑ ทั้งนี้ยื่นเรื่องราวขออนุญาตจะต้องแสดงหลักฐานด้วย
ว่าที่ดินที่ปลูกต้นยางนั้นได้มาโดยชอบด้วยกฎหมาย

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์รักษาการตามพระราช
บัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

.....
นายกรัฐมนตรี

พระยานิติศาสตราจารย์ไพศาล (กรรม
มาธิการ): ร่างพระราชบัญญัตินี้มีการ
แปรญัตติแต่ว่าเมื่อกรรมมาธิการได้อธิบาย
ให้ผู้แปรญัตติฟังแล้ว ผู้แปรญัตติก็ถอน
ไปแต่ว่าในมาตรา ๓ ที่เป็นมาตราสำคัญ
กรรมมาธิการได้ตกลงตัดคำว่า "สูญหาย
หรือ" ออกจากบรรทัดที่ ๒ ของมาตรา ๓
ที่ตัดออกนั้นก็คือตามพระราชบัญญัติเดิม
ในมาตรา ๕ บอกว่าผู้ที่ปลูกยางต้องขอ
อนุญาตหรือใบอนุญาตที่ถูกเพิกถอนต้อง
ขออนุญาตใหม่ มิฉะนั้นจะเป็นการผิด
และรับโทษตามมาตรา ๑๕ เมื่อเช่นนั้น
แล้วในพระราชบัญญัติฉบับนี้จึงตัดคำว่า
สูญหาย หรือ ใบอนุญาตที่สูญหาย ตาม
พระราชบัญญัติเก่าห้ามความผิดไม่ และ
ในพระราชบัญญัติใหม่บอกว่าการปลูก
ยางใหม่หรือถูกเพิกถอนใบอนุญาต หรือ
ใบอนุญาตสิ้นอายุ ไปแต่บัญญัติว่า ใบ
อนุญาตที่สูญหายแล้วมาขออนุญาตภายใน

๖ เดือนจะไม่ต้องได้รับผิด มาตรา
๑๕ แปรกลับกัน ถ้าไม่ขออนุญาตภายใน
๖ เดือนก็ผิดแต่มาตรา ๑๕ มาตรา
๑๕ นั้นลงโทษผู้ที่ปลูกยางใหม่ใบอนุญาต
ถูกเพิกถอน ใบอนุญาตสิ้นอายุให้มา
ต่ออายุ หรือ ขออนุญาตใหม่จึงเป็นการ
จำเป็นที่จะต้องแก้คำว่าสูญหายหรือซึ่ง
ไม่มีในพระราชบัญญัติเดิมในมาตรา ๕
ก็จริงอยู่ เมื่อคดีไปถึงศาล ๆ ว่าพระ-
ราชบัญญัติไม่ได้แก้เพราะฉะนั้นใบ
อนุญาตที่สูญหายมาขออนุญาตได้ภายใน
๖ เดือน ถ้าไม่ขออนุญาตศาลก็จัดการ
ตามพระราชบัญญัติ คือเอาคนเข้า
ทศลงต่อกระทรวง เมื่อถูกต้องหากก็อาญา
ก็ต้องมีประกันถ้าไม่ประกันก็ต้องถูกจับ
ขังกว่าศาลจะปล่อยก็นาน จึงเห็นสมควร
ตัดคำว่าสูญหายออกเสีย

ก็รู้สึกว่ามันแพง แต่ว่าเรื่องนั้นข้าพเจ้า
 คัดค้านในชั้นแรก อาจจะ ให้เติม ถ้อยคำ
 อื่น ๆ ลงไปอีก แต่เมื่อได้ฟังการชี้แจง
 ในกรรมาธิการแล้วก็เป็นที่พอใจ แต่
 เที่ยวนั้นได้ทราบข้อเท็จจริงมาบางประการ
 ว่าการที่มีใบอนุญาตสูญหาย นั้นเป็นเรื่อง
 ซึ่งมีอยู่เป็นอันมาก การกระทำส่วนยงทาง
 บัณฑิตบางคนใบอนุญาตก็หายไปนาน ๆ
 หลายปีมาแล้วเป็นเรื่องที่ลำบากในการที่
 จะต้องไปขอใบอนุญาตใหม่แทน ต้อง ไป
 ขอต่ออำเภอตามกฎหมายที่ระบุไว้ เพราะ
 ฉะนั้นจะเป็นการลำบากแก่ผู้ที่ จะ ไปขอ
 ใบอนุญาต เมื่อไหน ๆ เราจะช่วยเหลือ
 หรือไปขอใบแทนผู้ทำส่วนยงก็ ช่วย ให้
 ตลอด ไปถึง แม้ผู้ที่ ใบ อนุญาต สูญ หาย ก็
 ไม่ต้องได้รับความเดือดร้อน ลำบาก ใน
 การขออนุญาตใหม่หรือไปขอใบแทนส่วน
 ค่าชี้แจงของกรรมาธิการนั้นเป็นการถูก-
 ต้องเหมือนกัน คือถูกต้องตามที่ว่าเรื่อง
 สูญหาย แล้ว ไม่ต้องรับโทษ ตามมาตรา
 ๑๕ เมื่อไม่ต้องรับโทษตามมาตรา ๑๕
 ก็ตัดออก นี้ก็ถูก แต่ที่เห็นว่าปรากฏว่า
 สูญหายเป็นอันมาก สูญหายเป็นเวลา
 นาน ๆ หลายปี เราก็ควรให้พวกเหล่านั้น
 มาขอรับ อนุญาตต่อเจ้าพนักงาน ประจำ
 ที่อยู่ที่ภายใน ๖ เดือน ซึ่งเป็นการ
 สะดวกไม่ต้องเสียค่านำร่อนหน้าฯ ซึ่งข้อ
 เท็จจริงก็มีอยู่ เพราะฉะนั้นไหน ๆ ข้อ

เท็จจริงมีอยู่เช่นนั้น ข้าพเจ้าคิดว่าควรจะ
 ยืนตามร่างเดิม

นายบรรจง ศรีจรูญ (กรรมา-
 ธิการ) : ที่จริงท่านสมาชิกอภิปรายเมื่อ
 ก็รับอยู่แล้วว่า การสูญหายของใบอนุญาต
 นั้นไม่เป็นผิด! เพราะฉะนั้นเมื่อผู้
 นั้นจะทำงานต่อไปโดยที่ ใบ อนุญาต สูญ-
 หายก็ไม่มีผลอะไรกับเขาเลย และใน
 กรณีที่จะต่ออนุญาตใหม่ก็ไม่กระทบกระ-
 เทือนอะไรเลย เพราะฉะนั้นกรรมาธิการ
 ก็ไม่เห็นควรให้เอาไว้ ควรจะตัดออกเสีย
 เพราะไม่มีผลอะไรเลย เมื่อเขาไม่ผิด
 แล้วเขามาขอรับใบอนุญาตใหม่ก็ไม่เสีย
 หายอะไร

ประธานพฤษสภา : ข้าพเจ้า
 ขอความเห็นที่ประชุมท่านผู้ใดเห็นว่าควร
 จะตัดออก ตาม ที่ คณะ กรรมาธิการ เสนอ
 ไปรตยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก

ประธานพฤษสภา : ท่านผู้ใด
 เห็นควรคงไว้ตามร่างเดิม ไปรตยกมือขึ้น
 มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนน้อย

ประธานพฤษสภา : เป็นอัน
 ว่าจะให้ตัดออก และจะได้นำร่างพระราช-
 บัญญัตินี้ ขึ้น ไป ให้สภาผู้แทน พิจารณา
 ต่อไปตามรัฐธรรมนูญ ต่อไปร่างพระ-
 ราช บัญญัติระเบียบ ข้าราชการ การเมือง
 พ.ศ. ๒๔๕๐

(สำเนา)

**บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการการเมือง
พ.ศ. ๒๕๕๐**

หลักการ

ให้มีกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการการเมือง

เหตุผล

เนื่องจากได้แก้ไขพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน โดยแยกข้าราชการการเมืองออกจากข้าราชการพลเรือน

(สำเนา)

ร่าง

**พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการการเมือง
พ.ศ. ๒๕๕๐**

โดยที่เป็นการสมควรให้มีกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการการเมือง

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการการเมือง พ.ศ. ๒๕๕๐”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกบรรดากฎหมายและข้อบังคับอื่น ๆ ในส่วนที่มีบัญญัติไว้

ในพระราชบัญญัตินี้ หรือซึ่งแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“ข้าราชการการเมือง” หมายความว่าบุคคลที่รับราชการในตำแหน่งการเมือง

มาตรา ๕ ข้าราชการการเมืองจะได้รับเงินเดือนตามอัตราที่ปรากฏในบัญชีท้ายพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๖ ตำแหน่งข้าราชการการเมืองมีดังนี้

- (๑) นายกรัฐมนตรี
- (๒) รองนายกรัฐมนตรี
- (๓) รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
- (๔) รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวง
- (๕) รัฐมนตรี
- (๖) เลขาธิการรัฐมนตรี
- (๗) ผู้ช่วยเลขาธิการรัฐมนตรี

มาตรา ๗ การแต่งตั้งรัฐมนตรีก็กิต การออกจากตำแหน่งรัฐมนตรีก็กิต ต้องปฏิบัติตามรัฐธรรมนูญ

มาตรา ๘ การแต่งตั้งข้าราชการการเมือง ในตำแหน่งที่ต่ำกว่ารัฐมนตรี ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเจ้าสังกัดเลือกตั้งบุคคลซึ่งเห็นสมควรตามเหตุผล ในทางการเมืองโดยได้รับอนุมัติจากคณะรัฐมนตรี

มาตรา ๙ ข้าราชการการเมืองในตำแหน่งที่ต่ำกว่ารัฐมนตรี ออกจากตำแหน่งเมื่อ

- (๑) ตาย
- (๒) ลาออก
- (๓) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเจ้าสังกัดมีคำสั่งให้ออกโดยอนุมัติของคณะรัฐมนตรี จะเป็นการออกโดยมีความผิดหรือไม่มีความผิดก็ตาม
- (๔) คณะรัฐมนตรีที่อนุมัติให้แต่งตั้งออกจากตำแหน่งทั้งคณะ หรือรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเจ้าสังกัดออกจากตำแหน่ง

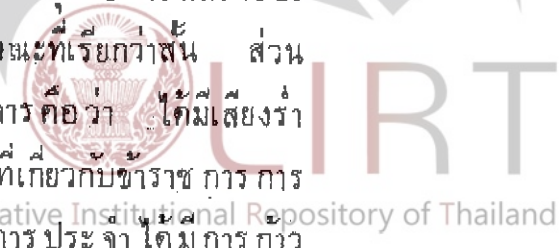
มาตรา ๑๐ ให้นายกรัฐมนตรีรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

บัญชีอัตราเงินเดือนข้าราชการการเมือง

(ก) นายกรัฐมนตรี	เดือนละ	๒,๐๐๐ บาท
(ข) รองนายกรัฐมนตรี หรือรัฐมนตรีว่าการกระทรวง	เดือนละ	๑,๗๐๐ บาท
(ค) รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวง	เดือนละ	๑,๕๐๐ บาท
(ง) รัฐมนตรี	เดือนละ	๑,๒๐๐ บาท
(จ) เลขานุการรัฐมนตรีว่าการกระทรวง	เดือนละ	๖๐๐ บาท
(ฉ) ผู้ช่วยเลขานุการรัฐมนตรีว่าการกระทรวง	เดือนละ	๕๐๐ บาท

พล. ร.ต. ถวัลย์ ชำรงนาวาสวัสดิ์ ร.น. (นายกรัฐมนตรี): รัฐบาลขอเสนอร่างพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการการเมือง พ.ศ. ๒๕๕๐ โดยมีหลักการว่า ให้มีกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการการเมือง เหตุผล เนื่องจากได้แก้ไขพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนโดยแยกข้าราชการการเมืองออกจากข้าราชการพลเรือน ในการนี้ รัฐบาลก็ประสงค์จะชี้แจงเพิ่มเติมเหตุผลสั้น ๆ หน่อยว่า สำหรับข้าราชการการเมืองนั้นมีเหตุผลในสารสำคัญ ๒ ประการที่ รัฐบาลได้เสนอมาเป็นพระราชบัญญัติฉบับ

หนึ่งท่าทาง ก็ในประการที่หนึ่งก็คือว่าข้าราชการฝ่ายการเมืองเหล่านี้เป็นข้าราชการซึ่งส่วนมากก็เป็นไปตามบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญมีการเข้ามีการออก โดยเฉพาะข้าราชการชั้นรัฐมนตรีก็เป็นไปเช่นนั้น ประการหนึ่งถึงแม้ว่าข้าราชการการเมืองชั้นต่ำลง มา ก็มีการเข้าการออกเช่นเดียวกับข้าราชการพลเรือน โดยทั่วไปกล่าวคือว่า อายุราชการ และระยะเวลาอยู่ในลักษณะที่เรียกว่าสั้น ส่วนเหตุผลอีก ประการ คือว่า ได้มีเสียงร่ำร้องกันในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับข้าราชการการเมืองกับข้าราชการประจำ ได้มีการก้าว

ก่ายซึ่งกันและกัน ความจริงนั้นการ
ก้าว ก่าย กัน ถ้าจะกล่าวว่าการ ก่ายกัน
ในเรื่องอำนาจนิติบัญญัติกับอำนาจ
ทางฝ่ายบริหารก็เป็นสิ่งที่สมควรอย่าง
ยิ่งที่เราจะพยายามกีดกันไม่ให้มีการ
ก้าว ก่าย กันเท่าที่สามารถจะทำได้ แต่ที่ว่า
ในการนี้ก็ได้ปรากฏมี ในรูปของ มันเอง
ในฐานะที่ข้าราชการการเมืองส่วน
มากก็เป็นสมาชิกในรัฐสภา เมื่อเป็นเช่น
นั้นก็มีการบางสิ่งบางอย่างซึ่งจะทำให้
มองดูเหมือนว่าได้มีการเข้าไปเกี่ยวข้อง
ก้าว ก่าย ซึ่ง กัน และ กัน ในอำนาจทั้ง ๒
อย่างนี้ และเมื่อเป็นความประสงค์ของ
บรรดาสมาชิกรัฐสภาและ รวมตลอดถึง
ข้าราชการด้วย รัฐบาลก็เห็นว่าสมควร
ที่จะได้แยกพระราชบัญญัติระเบียบข้า-
ราชการออกเป็นอีกฉบับหนึ่งต่างหาก และ
ได้วางบทบัญญัติไว้เท่าที่จำเป็นและ สม
ควร สำหรับข้าราชการประเภทนี้เท่านั้น
เองที่ท่านสมาชิกอาจจะข้องใจได้ ก็มี
ในกรณีซึ่งเกี่ยวกับเงินเดือนของข้าราชการ
การเมือง ซึ่งในที่นี้ก็ได้มีการเปลี่ยน
แปลงอยู่ ๓ ตำแหน่ง เหตุผลในการที่
มีการเปลี่ยนแปลงไปก็คือว่า เมื่อเราได้
มีการแก้ไขพระราชบัญญัติ ระเบียบ ขา-
ราชการพลเรือนแล้ว อัตราเดือนชั้นสูง

๑๓๖๗

ของข้าราช การ พล เรือน นั้น ซึ่งเดิม
๑,๐๐๐ บาทเท่ากับเงินเดือนของรัฐมนตรี
ซึ่งมิได้ว่าการหรือช่วยว่าการ กระทรวง
ซึ่งถือว่าเป็นอัตราเงินเดือนชั้นสูง เมื่อ
ได้เปลี่ยนแปลงอัตราเงินเดือนของข้าราชการ
การประจำขึ้นไปถึง ๑,๒๐๐ บาทเช่นนี้
ก็มีเหตุผลและมีความจำเป็นที่จะต้องยก
อัตราเงินเดือนของรัฐมนตรีซึ่งมิได้ว่า
การกระทรวงหรือช่วยว่าการจาก ๑,๐๐๐
บาทขึ้นไปเป็น ๑,๒๐๐ บาทเช่นเดียวกับ
ข้าราชการประจำ เมื่อทำดังนี้แล้วก็
กระทบถึงตำแหน่งรัฐมนตรีช่วยว่าการซึ่ง
เป็นธรรมก็ยกอีก ๒๐๐ บาท เป็น
๑,๔๐๐ บาท ได้รับ ๑,๒๐๐ บาท ได้เห็น
ในเรื่องความสำหรับเลขานุการรัฐมนตรี
ว่าการกระทรวง ๕๐๐ บาท ได้มีการ
เปลี่ยนแปลงอัตราเงินเดือนชั้นเอกซึ่ง
เทียบเท่ากับเลขานุการ รัฐมนตรี ว่า การ
กระทรวงดังกล่าวนี้ก็ยกขึ้นไปเช่นเดียวกับ
ข้าราชการพลเรือนนั่นเอง เมื่อเป็น
เช่นนี้นอกจากที่ได้ชี้แจงเช่นนี้แล้วก็ไม่
มีข้อความซึ่งควรจะชี้แจงเพิ่มเติมในขณะ
นี้แต่ถ้าท่านสมาชิกมีความข้องใจสงสัยใน
ประการใดแล้วรัฐบาลก็พร้อมที่จะชี้แจง
ให้ทราบ

ประธานวุฒิสภา : มีผู้เสนอ

ความจำนงจะพูด ๒ ท่าน ขอให้คุณพระ
นิติการณฺ์ ๗ พด

พระนิติการณฺ์ประสม : ร่างพระ
ราชบัญญัตินี้ข้าพเจ้าเห็นว่าตามที่รัฐบาล
ดำริที่จะออกพระราชบัญญัติข้าราชการ
การเมืองอีกฉบับหนึ่งต่างหากแยกออก
จากข้าราชการพลเรือน นั้นเป็นการสม-
ควร แต่ว่ามีบางมาตราซึ่งเป็นหลักการ
สำคัญอยู่ในที่ข้าพเจ้ามีความสงสัยและ
เห็นว่าน่าจะไปไม่ได้ คือมาตรา ๖ ซึ่ง
บัญญัติว่าช่วยตำแหน่ง ข้าราชการเมือง
มีตำแหน่งรองนายกรัฐมนตรีอยู่ตำแหน่ง
หนึ่ง ในข้อนี้ข้าพเจ้าก็เห็นว่าตำแหน่ง
นี้ก็เทียบตำแหน่งนายกรัฐมนตรีรองนายก
รัฐมนตรี แต่ข้าพเจ้าเกรงว่าจะเป็นการ
ขัดกับรัฐธรรมนูญ เพราะรัฐธรรมนูญ
มาตรา ๖๖ มีว่าพระมหากษัตริย์จะทรง
ตั้งคณะรัฐมนตรีขึ้นคณะหนึ่งซึ่งประกอบ
ด้วยนายกรัฐมนตรีคนหนึ่งและรัฐมนตรี
อีกอย่างน้อย สิบ อย่าง มาก สิบแปดคน
เพราะฉะนั้น ในคณะรัฐมนตรีนี้ก็มี
นายกรัฐมนตรีและผู้ที่จะเทียบตำแหน่ง
นายกรัฐมนตรี หรืออย่างไร ก็ไม่มี
ไว้ คงมีนายกรัฐมนตรีไว้คนหนึ่งเท่า
นั้น การที่มีบทบัญญัติให้ตำแหน่งรอง
นายกรัฐมนตรีมีขึ้นที่นี้ ข้าพเจ้าเห็นว่า

น่าจะขัดกับมาตรา ๖๖ ของรัฐธรรมนูญ
ส่วนตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการ ช่วยว่าการ
รัฐมนตรีนั้นเป็นตำแหน่งที่อยู่ในทาง
เดียวกับรัฐมนตรีตามที่บัญญัติไว้ใน
รัฐธรรมนูญ ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ขัด นอก
จากมาตราแล้วข้าพเจ้าพิจารณาทั่ว ๆ ไป
เห็นว่าชั้นเดิมข้าราชการการเมืองก็รวมอยู่
ในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพล
เรือนก็มีบัญญัติข้อความสำคัญไว้หลาย
ประการในการที่จะเข้าจะออก และที่
สำคัญก็คือวินัยของข้าราชการพลเรือน
ซึ่งข้าราชการการเมืองแต่ในร่างพระราช
บัญญัตินี้ไม่มีบัญญัติถึงวินัยไว้เลย ไม่
ทราบว่าทางรัฐบาลมีความหมายอย่างไร
จึงไม่ได้บัญญัติไว้ หรือจะไม่
ให้อยู่ในกรอบวินัยหรืออย่างไรก็
ไม่ทราบ แต่ตามพระราชบัญญัติข้าราชการ
พลเรือนซึ่งมีวินัยก็น่าจะต้องมาใช้กับ
ข้าราชการการเมืองหลายข้อหลายประการ
คือว่าข้าราชการถ้าปราศจากวินัยดังที่บัญญัติ
ไว้ระเบียบข้าราชการพลเรือนนั้น
แล้ว ก็น่าจะปฏิบัติกันไปไม่ได้ดี เช่น
ที่ข้าพเจ้าจะอ่านให้ท่านฟังว่าวินัยที่บัญญัติ
ไว้ชั้นนี้ข้อความสำคัญคือว่าข้าราชการ
ก็ต้องมีความซื่อสัตย์ ไม่ต้องรายงาน
เท็จไม่ต้องอาศัยหน้าที่หาผลประโยชน์
ส่วนตัวทางตรงและทางอ้อม ห้ามไม่ให้

เป็นตัวแทนกระทำห้างร้าน หรือบริษัท
ต้องรักษาชื่อเสียง ไม่เสพรายาคอง
ของเมอะไรต่าง ๆ ถ้าปราศจากวินัย
อย่างนั้นแล้วก็เป็น การขัดกับ สบิรติ ของ
การเป็นข้าราชการ ข้าพเจ้าเห็นว่าเมื่อจะ
ยกร่างพระราชบัญญัติข้าราชการการเมือง
นี้ไว้เป็นส่วนหนึ่งต่างหากก็ควรมาบัญญัติ
ไว้ว่าด้วยวินัยและการลงโทษด้วย จริง
อยู่ท่านนายก ฯ และท่านรัฐมนตรีเป็นที่
เชิดชูและเคารพนับถือแล้วแต่วินัยนั้นก็เช่น
ของจำเป็น และนอกจากนั้นก็ยังมี
ข้าราชการการเมืองที่ลศ หล่น ลงมาจาก
รัฐมนตรีจำเป็นที่จะต้องมีวินัยอยู่ด้วย

นายอรุณ แสงสว่างวิวัฒนะ :
ตามที่มีสมาชิกผู้มึ่เกียรติผู้หนึ่งคัดค้านว่า
มาตรา ๖ ซึ่งตั้งตำแหน่งรองนายกรัฐมนตรี
เป็นการขัดกับรัฐธรรมนูญ ข้อนี้
ข้าพเจ้าคิดว่า เป็นรายละเอียดปลีกย่อยซึ่ง
เราควรจะต้องออกหรือไม่ตัดออก หรือ
ยกตำแหน่งอะไรขึ้น จะให้สมความมุ่ง
หมายนั้นท่านยอมทำได้ในชั้นกรรมาธิ-
การ ส่วนการที่เสนอเข้ามานั้นต้องการ
แยกข้าราชการการเมืองออกจากข้าราช-
การฝ่ายพลเรือน ข้อนี้เราจะแก้ไขก็ได้
ในส่วนข้อที่ว่า จะมีวินัยเหมือนอย่าง
ที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพล

เรือน ก็เห็นว่าข้าราชการการเมืองซึ่ง
ตำแหน่งอย่างรัฐมนตรีอย่างนี้ถ้าจะต้องมี
วินัยข้าพเจ้าก็เห็นว่าเรื่องรัฐมนตรีนี้เราก็
ควบคุมตามรัฐธรรมนูญเหมือนกันว่าจะ
ต้องรับผิดชอบต่อสภา จะต้องรับความ
ไว้วางใจของรัฐสภา ถ้ากระทำผิดวินัย
อย่างไรรัฐธรรมนูญก็ให้อโอกาสเราควบคุม
อยู่แล้วเพราะฉะนั้นไม่มีปัญหา แต่
อย่างไรก็ดีถ้าจะมีข้อปลีกย่อยอื่น ข้อนี้
ข้าพเจ้าคิดว่าไม่ใช่วาระที่จะพิจารณาใน
ขณะนี้

นายประทุม รมยานนท์ : ข้าพ-
เจ้า ได้ดูพระราชบัญญัติกันอยู่แล้วเหมือน
กันก็สงสัยข้องใจในเรื่องวินัยว่า ทำไม
ไม่มีบัญญัติไว้ด้วย จริงอยู่ถึงแม้ว่าตัว
รัฐมนตรีอยู่ในข่ายของความไว้วางใจ
ควบคุมของรัฐสภา ก็แต่ตัวเลขานุการ
รัฐมนตรีก็ ผู้ช่วยเลขานุการรัฐมนตรี
ก็ ไม่ได้อยู่ในความควบคุมของรัฐสภา
ถึงแม้ว่าบุคคลทั้งสองอย่างนี้คือเลขาและ
ผู้ช่วยเลขานั้นได้ทำผิดวินัยแล้วรัฐมนตรี
หรืออาจลงโทษได้ แต่กฎหมายไม่ได้
บัญญัติว่าอย่างไรผิดวินัย แล้วรัฐมนตรี
จะเอาหลักอะไรลงโทษผู้ผิดวินัย ตัว
รัฐมนตรีไม่ว่า ตัวรัฐมนตรีจะส่งลงโทษ
เลขาก็ได้ผู้ช่วยเลขาก็ได้ แต่ไม่ถูกหลัก

การที่จะลงโทษว่ามีอะไรสนับสนุนให้อำนาจลงโทษเลขาจะออกได้หรือผู้ช่วยเลขาจะออกได้คือเมื่อคณะรัฐมนตรีลาออกไปหรือตัวรัฐมนตรีว่าการกระทรวงนั้นออกไป นั้นเรื่องเป็นไปตามรัฐธรรมนูญ แต่เรื่องกรณีที่คดีวินัยไม่มีกฎหมายบัญญัติไว้เลย ที่นี้พูดถึงข้าราชการการเมืองแล้ว ข้าราชการฝ่ายครุเมื่อกันใช้คำผิดกันแตกต่างกันหรือว่าเหมือนกัน คือพระราชบัญญัติครุใช้ว่าข้าราชการการเมืองไม่อยู่ในช่วยพระราชบัญญัตินี้ แต่ข้าราชการการเมือง คน ละ อย่างหรือ อย่างเดียวกัน ข้าราชการพลเรือน ข้าราชการการเมืองนั้นอย่างเดียวกันหรือคนละอย่างกัน ถ้าอย่างเดียวกันทำไมจึงเขียนอย่างนั้น ถ้าคนละอย่างข้าราชการพลเรือน ข้าราชการการเมืองคืออย่างไร

พล. ร.ต. ถวัลย์ ชำรงนาวาสวัสดิ์ ร.น. (นายกรัฐมนตรี) : ที่รัฐบาลยังไม่ได้ชี้แจงก็เมื่อท่าน ประธานบอกว่ามีผู้สงวนไว้อภิปราย ๒ ท่านก็ไม่ทราบว่า เป็นใคร เพราะว่าที่มืออภิปราย ตอนหลังเหมือนไม่ใช่ผู้สงวนเป็นผู้โต้แย้ง รัฐบาลขอชี้แจงว่าประการที่ ๑ ข้อข้องใจของสมาชิกในเรื่องตำแหน่งรองนายกรัฐมนตรี

ซึ่งท่านมีความเห็นว่าล้วนมีฐานะเทียบเท่านายกรัฐมนตรีและเมื่อเป็นเช่นนั้นก็เป็นกรชดกับรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖๖ ซึ่งนายกรัฐมนตรี ๒ หรืออะไรทำนองนั้น ทงนี้ข้าพเจ้าขอเรียนชี้แจงว่าทางรัฐบาลเกือบทุกสมัยมาเราไม่เคยเทียบรองนายกรัฐมนตรี เท่ากับ นายกรัฐมนตรีเลยและทรงกันข้ามกลับระบุไว้ชัดเจนว่าเราเทียบเท่ากับรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเท่านั้นอยู่ในเงินเดือน ซึ่งเป็นมาแล้วก็ดีหรือในร่างพระราชบัญญัติฉบับที่เรากำลังพิจารณาอยู่นี้ก็ดี หรือร่างพระราชบัญญัติที่เรากำลังพิจารณากันอยู่นี้แล้วก็ดี และดังนั้นที่ย่อมที่จะต้องรวมอยู่ในจำนวนรัฐมนตรี ทั้งคณะกล่าวคือนายกรัฐมนตรี ๑ แล้วก็นายกรัฐมนตรีอีก ๑๐ ท่านหรือ ๑๘ ท่าน ก็รวม ๑๙ ท่าน การมีรองนายกรัฐมนตรีขึ้นมาอีกตำแหน่งหนึ่ง ไม่ได้หมายความว่า มีรัฐมนตรีเกินกว่า ๑๘ ก็เป็น ๒๐ ก็ห้ามได้ ในกรณีที่มิตำแหน่งรองนายกรัฐมนตรี ได้พิจารณากันมาในรัฐบาลชุดต่าง ๆ เห็นว่าในรัฐธรรมนูญไม่ได้มีการห้ามบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น ฉะนั้นในการที่จะให้มีผู้ช่วยนายกรัฐมนตรีนั้นก็จะเป็นสิ่งที่ควรกระทำได้เช่นเดียวกับผู้

ช่วยรัฐมนตรีว่าการกระทรวง เมื่อเป็น
 เช่นนั้นก็ไม่มีอะไรจะเปิดการติดกับพันธุ
 ญาติในรัฐธรรมนูญ ส่วนประการที่ ๒
 เกี่ยวกับเรื่องวินัยของข้าราชการการเมือง
 ท่านสมาชิกจะเห็นได้ว่า ลักษณะการ
 ที่จะออกของราชการการเมืองซึ่งตำแหน่ง
 ค่ากว่าตำแหน่งรัฐมนตรีนั้น ได้มีอยู่นุ
 มาตราหนึ่งซึ่งว่า รัฐมนตรีเจ้ากระทรวง
 หรือรัฐมนตรีว่าการกระทรวงจะส่งให้ออก
 โดยมีความผิดหรือไม่ก็ได้ เมื่อเป็นเช่น
 นั้นแล้ว เจตนารมณ์ของรัฐบาลก็เป็น
 ว่าข้าราชการการเมืองเหล่านี้ควรจะต้อง
 ประพฤติตนและปฏิบัติตนอย่างน้อยก็ต้อง
 ดีเท่ากับข้าราชการพลเรือนสามัญทั่ว ๆ ไป
 เพราะว่าเป็นตำแหน่งซึ่งเกี่ยวกับเปลี่ยนแปลง
 เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว การที่จะให้มี
 วินัยเช่นเดียวกับข้าราชการพลเรือนสามัญ
 มี ก.พ. มีอะไรต่าง ๆ รัฐบาลเองเห็นไป
 ในทางตรงกันข้ามว่ากลับจะเป็นคุณแก่ข้
 ราชการเหล่านี้ กล่าวคือว่าเมื่อมีการกระ
 ทำผิดวินัยขึ้น ในลักษณะอย่างทีสมาชิก
 ผู้หนึ่งว่าก็ควรจะออกจากตำแหน่งที่เดียว
 ไม่ควรจะตัดเงินเดือนหรือลงโทษในประ
 การอื่นใด เพราะว่าโทษที่จะลงแก่ข้
 ราชการเหล่านี้ควรมีสถานเดียวคือให้
 ออกไป เพราะฉะนั้นการที่ไม่ได้บัญญัติ

ให้อยู่ในวินัยของข้าราชการพลเรือนทั่ว
 ไปแต่บัญญัติในการที่จะให้ออกจากการ
 ราชการได้โดยความง่ายตายเช่นนี้ก็เป็น การ
 สนับสนุนและส่งเสริมให้ข้าราชการพวกนี้
 ได้กระทำตนโดยเคร่งครัดอย่างน้อยก็เท่า
 กับข้าราชการพลเรือนสามัญโดยทั่ว ๆ ไป

พระยานิติศาสตรไพศาล : ข้
 ้พเจ้าเห็นด้วยกับรัฐบาลในเรื่องตำแหน่ง
 รองนายกรัฐมนตรี เพราะเหตุว่าในรัฐ
 ธรรมนูญของประเทศต่าง ๆ เขาก็ไม่มี
 ตำแหน่งระบุไว้ในเรื่องนี้ แต่กระนั้น
 เขาก็มีรองนายกรัฐมนตรี

ที่นี้ข้พเจ้าตั้งใจในเรื่องวินัยเช่น
 เดียวกัน ก็ว่าแง่ของข้พเจ้ามีดังนี้
 สำหรับรัฐบาลต่าง ๆ ที่ต่างประเทศเขาไม่
 มีวินัย ก็เพราะเหตุว่าเขามีวิธีพิจารณา
 อย่างหนึ่งเรียกว่า Ompcachment อย่างใน
 อังกฤษ สภาดังกรรมการได้สวนหรือลง
 โทษกัน ถ้าขึ้นทำผิดหน้าที่ไม่ใช่ทำผิด
 กฎหมายอาญา นั้นว่าไปอีกเรื่องหนึ่งแต่
 ถ้าทำผิดเกี่ยวกับวินัยแล้ว เขาได้สวนกัน
 ที่เดียว เพราะฉะนั้นเมื่อของเราไม่มี
 อิมพิชเมนต์ ในรัฐธรรมนูญของเราแล้ว
 ทำไมเราจึงจะไปให้รัฐมนตรีทำอะไรตาม
 ขอบใจซึ่งเป็นผู้เห็นวินัยซึ่งไม่น่าจะเป็น

ไปได้ เพราะเมื่อเป็นข้าราชการด้วยกัน
จะว่าข้าราชการอยู่ได้บวญญ์แล้วรัฐมนตรี
อยู่เหนือวินัย และอีกอย่างหนึ่งเลขาธิการ
รัฐมนตรีหรือผู้ช่วยเลขาธิการรัฐมนตรี
ควรจะมิวินัย ถ้าไม่มีวินัยแล้ว เช่น
บุคคลที่ประพฤติกผิดวินัยอย่างร้ายแรง อาจ
จะไม่ได้รับบำเหน็จบำนาญ แต่ท่านเหล่านั้น
ไม่มีเลยที่จะไปต่อบำเหน็จบำนาญท่าน ได้
ข้าพเจ้าจึงสงสัยว่าทำไมท่านจึงให้ออกสิทธิ
อย่างนั้น

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (รัฐ
มนตรีว่าการ กระทรวง การ อุตสาหกรรม)
: ในการที่จะไปบัญญัติวินัยเกี่ยวกับ
ข้าราชการการเมือง ทางรัฐมนตรีซึ่งท่าน
สมาชิกได้ยกตัวอย่างในเรื่องอิมพีชเมนต์
ของอังกฤษนั้นข้อนี้ในทางปฏิบัติที่ข้าราชการ
การเมืองชั้นรัฐมนตรีทำผิดวินัยในการ
ที่สภาจะตั้งกรรมการสอบสวนการกระทำ
นั้นก็เป็นการอันอาจควบคุมราชการแผ่นดินตาม
รัฐธรรมนูญ เพราะฉะนั้นถ้าจะมีอิมพีช-
เมนต์ก็ย่อมทำได้ แต่ในส่วนเลขาธิการ
รัฐมนตรีและผู้ช่วยเลขาธิการรัฐมนตรีนั้น
ไม่ได้เป็นเรื่องที่เราจะต้องใช้วินัยบังคับกับ
ข้าราชการประเภทนี้ เพราะว่าการเข้า
และการออกของข้าราชการประเภทนั้น
เป็นไปตามรัฐมนตรี โดยเฉพาะเลขาธิการ

รัฐมนตรีหรือผู้ช่วยเลขาธิการรัฐมนตรีก็
ในการที่จะเข้านั้นเราไม่ได้กำหนดคุณสมบัติ
ไว้เช่นเดียวกับข้าราชการพลเรือน เรา
อาจจะเอาบุคคลใดบุคคลหนึ่งมาทำหน้าที่
เป็นเลขาธิการรัฐมนตรีก็ย่อมทำได้ ไม่จำ
เป็นจะต้องมีคุณสมบัติเช่นเดียวกับข้าราชการ
ฝ่ายพลเรือนและการออกก็เช่นเดียวกัน
อยู่ในความวินิจฉัยของรัฐมนตรี ถ้าบุคคล
นั้นกระทำการไม่เป็นที่ไว้วางใจแก่รัฐมนตรี
ๆ ก็จะทำให้เสียเมื่อไรก็ได้ ถ้าท่าน
อ่านดูในมาตรา ๓ แล้วท่านจะเห็นว่ารัฐ
มนตรีกระทรวงเจ้าสังกัดจะสั่งให้ออกไปโดย
มีความผิดหรือไม่มีความผิดก็ได้ ที่เราไม่
มีวินัย ให้ข้าราชการประเภทนี้เพราะความ
ผิดฐานผิดวินัยในข้าราชการพลเรือนนั้นมี
ไล่ออก ปลดออก ตักเงินเดือน และกั
ภาคทัณฑ์ ที่เราไม่มีเช่นนั้นก็เพราะว่า
บุคคลประเภทนี้จะต้องปฏิบัติด้วยความไว
วางใจของรัฐมนตรีว่าการ ถ้าปฏิบัติไม่
เป็นที่ไว้วางใจแล้วจะให้เสียเมื่อไรก็ได้ ใน
ส่วนที่เกี่ยวกับบำเหน็จบำนาญนั้นในกรณี
ข้าราชการการเมืองนั้นเราก็มอบกันอยู่
แล้วว่าการให้ออกนั้นเป็นอำนาจหน้าที่ของ
รัฐมนตรีโดย ไม่ต้องมีการสอบสวนให้เสนอ
นั้นการที่รัฐมนตรีจะตั้งกรรมการสอบสวน
เลขาธิการซึ่งเป็นคนของตนเองนั้นถึงเขียน

ไว้ก็ในทางปฏิบัติก็เป็นไปไม่ได้ เพราะ รัฐมนตรีจะไปตั้งกรรมการสอบสวนเลขา ของคนว่าทำผิดวินัยแล้วในทางปฏิบัติเป็น ไปไม่ได้ ถ้ามีกรณีเช่นนั้นแล้วการสั่งให้ ออกเมื่อไรก็ยอมทำได้ เพราะฉะนั้นการ กำหนดวินัยของข้าราชการชั้นต่ำกว่ารัฐมนตรี ก็เป็นไปตามเหตุที่ได้กล่าวไว้ ส่วน รัฐมนตรีนั้นการ ออกการเข้าของรัฐมนตรี ก็เป็นไปตามรัฐธรรมนูญ ส่วนจะให้ มีอิมพิชเมนต์นั้นก็เป็นอำนาจของสภาในการ ควบคุมฝ่ายบริหาร ในการบริหารราชการ แผ่นดินได้อยู่แล้ว

นายสนธิ เจริญรัฐ :
ข้าพเจ้าขออภิปรายสองตอนใน ตอนแรกข้าพเจ้ามีความข้องใจหลาย วันมาแล้วว่าในขณะที่มีการอภิปรายวาระ ที่ ๑ ของพฤษศยานั้นทุกคนไปกันมาก ว่าเป็นรายละเอียดเอาไปว่ากันคร่าวหลัง ที่ข้าพเจ้าข้องใจเพราะเหตุว่าการอภิปราย ของพฤษศยาใน วาระที่ ๑ ของญัตติ ใด ๆ นั้นเป็นการอภิปรายทั่ว ๆ ไปซึ่ง เกี่ยวข้องกันทั้งเช่นเมื่อกันเราก็ตอบ ที่จะ พุ่กันได้ เพราะฉะนั้นการที่จะพุดถึง มาตราหนึ่งมาตราใดในการอภิปรายข้อคิด เห็นทั่ว ๆ ไปไม่ใช่ไปตามข้าพเจ้าคิดว่า เป็นหน้าที่ของสภานี้เพื่อ จะ ให้รัฐบาล

และประชาชนได้ข้อสังเกตความนึกคิด ของประชาชน ถ้าหากว่าจะรวบรัดบ่อย ๆ จะกลายเป็นสภาไต่ถาม

ที่นี้ส่วนที่ข้าพเจ้าข้องใจก็เกี่ยว เนื่องกับมาตรา ๆ เช่นข้าพเจ้าเห็นด้วย ในข้อที่ท่านนายกรัฐมนตรีชี้แจงว่า ตำแหน่งรองนายกรัฐมนตรีนั้นชอบที่จะตั้ง ได้เพราะไม่ขัดกับรัฐธรรมนูญอะไร และ ในทางปฏิบัติถ้าท่านหมายความว่า เป็น ตำแหน่งที่อังกฤษเรียกว่าริคเตอร์ ออฟ เดอะ เฮาส์นั้นเห็นจะเป็นประโยชน์แก่ การบริหารราชการแผ่นดินไม่ขัดรัฐธรรมนูญ ที่นี้เท่าที่ข้าพเจ้าข้องใจก็เป็นข้อ ข้องใจทั่ว ๆ ไปในมาตรา ๖ คือว่ามี นายกรัฐมนตรี อะไร ๆ ต่ออะไรอีก ๗ ข้อ ในการสังเกตทั่ว ๆ ไปเราเลียนแบบ อังกฤษแต่ก็ขยักขย่อน เราเลียนแบบ อังกฤษ คือเรามีรัฐมนตรีและเลขาธิการ มากมาย แต่ใน อังกฤษเขามีคาบิเนตมินิสเตอร์ คือผู้ที่เขานั่งในคณะรัฐมนตรี แต่ไม่ใช่รัฐมนตรีทั้งหมด จำได้ว่าครั้งหลังสงครามมี ๖๓ คน แต่ การบินเนตมินิสเตอร์นี้ไม่ได้ไปรับ รุ่ข้อ ราชการ มีการบินเนตมินิสเตอร์ไม่กี่คนที่ รูเรื่องความลับในราชการ ได้เท่านั้น ที่นี้ ของเราบางทีก็พุดอะไรกันวุ่นวายไปหมด

นี้ข้อหนึ่งข้าพเจ้าคิดว่า ตามจำนวนรัฐ-
ธรรมนูญอนุญาตไว้ชอบ แต่ว่าการจัด
กระบวนการภายในที่ร่างมานี้ ถ้าคิดดูอีก
ทีไรจะไม่เหมาะสมกับกาลสมัย ก็ในที
นี้ข้อข้องใจของข้าพเจ้ามีว่า การแต่งตั้ง
การออกจากตำแหน่งไม่มีปัญหา ที่นี้เกิด
ข้อข้องใจมานี้ก็ถึงคือ ถ้าหากว่า บังเอิญ
การแต่งตั้งไม่ได้เป็นไปตามรัฐธรรมนูญ
จะถือว่าบุคคลผู้นั้น ใน ขณะ นั้น เป็น ข้า-
ราชการการเมืองถูกต้องหรือไม่ เพราะ
มีปัญหาว่าการส่งงานไปแล้วก็ตี หรือ
การรับเงินเดือน ไปแล้ว ถูก ต้อง หรือไม่
โดยที่แต่ไม่ถูกต้องรัฐธรรมนูญ ก็อยู่ภาย
หลังมีการอภิโชนหรือนิรโทษ ที่เป็น
ปัญหาใหญ่ เพราะฉะนั้นที่พูดกันกว้าง
ขวางข้าพเจ้าข้องใจเช่นเดียวกับท่านผู้ใหญ่
ที่ว่าในเรื่องวินัยข้าราชการการเมือง ถ้า
เราใช้คำว่า "ข้าราชการวินัยการเมือง"
ฟังดูขี้หู คือ รัฐมนตรีถ้าจะต้องอยู่ใน
วินัยแล้ว ถ้าพูดตามตัวหนังสือ ก็คือว่า
ในบ้านเมืองเชื้ออะไรไม่ได้เสียเลยก็จริง
แต่ก็ต้องมีวิธีการอันใดอันหนึ่งที่จะยับ
ยั้งฝ่ายบริหารสูงสุดของประเทศ ให้อยู่ใน
กระบวนการความคิดเพื่อความเบาใจ ประชา
ชนบ้าง คือ ตัวอย่างได้มีมา จริงอยู่ถ้า
ทำได้อย่างนั้นแล้วก็มีกฎหมายอาญา แต่

การกระทำผิดในทาง การเมืองมีมากมาย
หลายสถาน แต่บางทีอาจจะพาประชาชน
ลงห้วยลงเหวอย่างที่ท่าน สมาชิก ชักตัว
อย่างเรื่องบ้านาญอะไรต่ออะไร เพราะ
ฉะนั้นถ้าที่ท่าน รัฐมนตรี ตอบ เมื่อ กั้น
หมายความว่ารัฐบาลก็พร้อมที่จะเสนอ
พระราชบัญญัติว่าด้วยอิมพีชเมนต์ แต่ถ้า
ท่านไม่ได้หมายความว่าเช่นนั้น ข้าพเจ้ายัง
คิดใจ

พล. ร.ต. ถวัลย์ ชำรงนาวา-
สวัสดิ์ ร.น. (นายกรัฐมนตรี) :
ข้าพเจ้าก็จำประเด็นไม่ค่อยจะได้ แต่จำ
ได้ว่ามีอยู่ ๓ อย่าง คือเองที่นึกได้เสีย
ก่อน

ในประการที่ ๑ ที่ท่านอภิปรายว่า
ถ้าการแต่งตั้ง รัฐมนตรี ไม่เป็น ไปตาม
รัฐธรรมนูญแล้วผลของการแต่งตั้งนั้นจะ
เป็นโมฆะหรือเสียหายแต่ไหนเพียงไรอัน
นี้รัฐบาลก็มองไม่เห็นว่าจะเกี่ยวกับ พระ
ราชบัญญัติกันโดยตรงแต่อย่างไร เพราะ
เป็นปัญหาเรื่องรัฐธรรมนูญ และใน
กรณีซึ่งจะมีการแต่งตั้งคณะรัฐมนตรีรัฐ-
ธรรมนูญก็ใช้ไม่ได้ด้วยเอง และเมื่อใช้
ไม่ได้แล้วเหตุการณ์จะเป็น อย่างไรก็ยังไม่
เคยมีตัวอย่างในเมือง ไทย ซึ่ง ข้าพเจ้า
เองก็ตอบไม่ได้ แล้วแต่ทางกรรมการ

ตุลาการรัฐธรรมนูญเขา จะตีความว่าจะ
ควรเป็นไปอย่างไร

ทีนี้ในเรื่องที่ว่า การที่จะทำอิม-
พีริชเมนต์อาจจะต้องทำในรูป พระ-
ราชบัญญัติก็ได้ เพราะว่าสภาผู้แทนเขา
มีอำนาจควบคุม ข้าราชการ แผ่นดิน อยู่
แล้ว ในกรณีนี้เขาอาจจะเสนอญัตติเพื่อ
ให้ตั้งกรรมการสอบสวน การกระทำของ
รัฐมนตรีเมื่อไรในเรื่องอะไรก็ยอม จะทำ
ได้ทั้งสิ้น เพราะฉะนั้นก็เป็นอำนาจที่เขา
จะใช้ได้ตามรัฐธรรมนูญซึ่งทำนองจะร่าง
เป็นพระราชบัญญัติขึ้นไว้หรือไม่ก็ยอม
ทำได้ แล้วแต่นโยบายของรัฐบาล

ส่วนอีกข้อหนึ่งในเรื่องที่เกี่ยวข้อง
แคบเนตมินิสเตอร์ อันนี้รัฐบาลเองก็ได้
พิจารณาเหมือนกัน เพราะว่ารัฐธรรม-
นูญฉบับปัจจุบันนี้ก็ได้รู้สึกเหมือนกันว่า
จำนวนรัฐมนตรีที่แต่งตั้งไว้มีเพียง ๑๘
และ ๑๘ คนทั้งนายกรัฐมนตรี น่าจะ
ไม่เป็นที่เพียงพอ คือในเวลานั้นอารมณ์
ของบุคคลเราเมื่อเกี่ยวกับรัฐมนตรีผู้ม-
เพื่อยอยู่ในสมัยหนึ่งมาเป็นเช่นนั้น ใน
การร่าง รัฐธรรมนูญ ซึ่งร่าง ใน ขณะ ที่
อารมณ์ของคนในเรื่องนี้ยังกลุ่น ๆ อยู่ก็รู้
สึกว่ามากไปควรจะตัดทอนลงมา และมี
ผู้แปรญัตติขึ้นมาที่เห็นว่าเรื่องนี้เราจะแก้

๑๓๗๕

ไซโดยมีปลัดกระทรวงการเมือง ปลัด
กระทรวงฝ่ายการเมืองนี้เราก็กังไม่ เคยมี
ระเบียบแบบแผนว่าจะเข้าร่วมกับ คณะ
รัฐมนตรีได้หรือไม่ก็ยังไม่ได้ปรึกษาหา-
รือกัน แต่อย่างไรก็ตาม ใน ขณะ ร่าง
พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ พล-
เรือนของรัฐบาล รัฐบาลเห็นว่าเวลา
การที่จะไปมีตำแหน่ง ปลัด กระทรวงฝ่าย
การเมืองคงจะไม่ชอบด้วยอารมณ์ของคน
และคงจะนำความเสียหายมาสู่รัฐบาลโดย
เห็นว่าตั้งขึ้นเพื่ออุดหนุน พรรค พวก ของ
คนอะไรเช่นนั้น แม้จะมีสมาชิกในสภา
ล่างแปรญัตติเช่นนี้ในที่สุดสภาผู้แทนก็ไม่
รับคำแปรญัตตินั้น ร่างนี้ก็ไม่ปรากฏมา
ตั้งที่ว่า ส่วนที่ว่าจะมีแคบเนตมินิส-
เตอร์อย่างไรนั้นรัฐบาลก็ยังไม่ได้พิจารณา
เท่าที่พิจารณา ก็มี ตำแหน่ง ปลัด
กระทรวง ฝ่าย การ เมือง ตำแหน่งเดียว
เท่านั้น

นายสนธิ เจริญรัฐ : ข้าพเจ้า
ได้รับคำตอบกล่าวดำเนินไป ท่านนายก-
รัฐมนตรีเข้าใจคำถามของข้าพเจ้าผิด ไป
ก็หมายความว่า ใน ตำแหน่ง รัฐมนตรี
๑๘, ๑๘ คนที่เลือกแบบองค์คณะเขามา
นั้น ไม่ใช่หนึ่งในแคบเนตทุกท่าน เขา
เอาแต่รัฐมนตรีว่าการและไม่ทุกกระทรวง

ด้วยซ้ำ ท่านนายกรัฐมนตรีชี้แจง ไปถึง
ว่าจะขยายคณะรัฐมนตรีไปอีก พุดถึง
ระเบียบการภายใน

นายเชยรไท อภิชาติบุตร :
ฝ่ายรัฐบาลหาได้ชี้แจงเรื่องบำเหน็จบำ-
นาญการเมือง ที่กระ ทำผิด ไม่สมมติว่า
ข้าพเจ้ารับเงินเดือน ๘๐ บาท แต่ถึ
บังเอิญได้เป็น รัฐมนตรีขึ้น บ้าง ได้เงิน
เดือน ๑,๗๐๐ บาท ในการที่ข้าพเจ้า
มาเป็นใหญ่เป็นโต ใน ทาง การ เมืองเช่น
นี้ถึงแม้จะทำผิดแต่ข้าพเจ้าก็ยัง ได้ ผล ตี
มากกว่าที่ข้าพเจ้าดำรงอยู่ในฐานะที่เป็น
ข้าราชการฝ่ายพลเรือนเสียอีก เมื่อ
เป็นเช่นนี้แล้วข้าพเจ้ารู้สึกว่ามีคุณธรรม
พระราชบัญญัตินี้ถ้าจะให้ ได้ผล สมบูรณ์
แล้วน่าจะบัญญัติเรื่องบำเหน็จบำนาญไว้
เสียด้วย ถ้าประพฤติกผิดวินัยประการใด
ก็สมควรระบุมไว้ให้ชัดแจ้งไม่ให้บำเหน็จ
บำนาญประการใด เพราะเป็นผลเสียหาย
แก่การเงินของประเทศชาติเหมือนกันถึ
จะไปให้แก่บุคคลที่ไม่สมควรจะได้รับ

พล. ร.ต. ถวัลย์ ชำรงนาวา-
สวัสดิ์ ร.น. (นายกรัฐมนตรี) : ข้อ
ข้องใจของท่านสมาชิกคนแรก นั้น ทำ ไม่
ได้ในรัฐธรรมนูญ คณะรัฐมนตรี เป็นผู้
บริหารราชการแผ่นดิน คณะรัฐมนตรี

๑๘—๑๙ คนที่ว่าจะเปิดประชุมเฉพาะ
๕—๖ คนที่เหลือก็ไล่ไปทำไม่ได้เพราะ
ความรับผิดชอบ เรามี ตาม รัฐธรรมนูญ
ประเด็นนั้นเกี่ยวกับพระราชบัญญัติ บำ-
เหน็จบำนาญซึ่งมาอยู่ในพระราชบัญญัติ
ระเบียบข้าราชการพลเรือนหาได้ไม่ ถึ
สมาชิกเห็นควรที่จะแก้ไขบำเหน็จบำนาญ
ประการใดก็แก้ไขในพระราชบัญญัติ นั้น
ถึแก้ไขในสภานี้ไม่ได้สภาร่างท่านจะแก้
ได้ เพราะพระราชบัญญัตินี้เกี่ยวกับน-
โยบายทางการเมืองควรให้บำเหน็จบำ-
นาญแก่ไหนเพียงไรก็รู้กัน ใน พระราช-
บัญญัติบำเหน็จบำนาญซึ่ง ไม่ ควร อยู่ใน
พระราชบัญญัติฉบับนี้

นายประทุม รมยานนท์ : ข้าพ-
เจ้าขอประทานโทษ เรียนตามอีกครั้ง
หนึ่งถึ พุดที่ ใช้ กับ พระราชบัญญัติ ๒
ฉบับไม่เหมือน จะใช้คู่ ๒ อย่างหรือ
อย่างเดียวกันพระราชบัญญัติข้าราชการ
ครู พระราชบัญญัติข้าราชการการเมือง
หรือพระราชบัญญัติระเบียบ ข้าราชการ
การเมืองข้าพเจ้าขอเรียนถามแล้วรัฐบาล
จะได้ชี้แจง

พล. ร.ต. ถวัลย์ ชำรงนาวา-
สวัสดิ์ ร.น. (นายกรัฐมนตรี) : ข้าพ-

เจ้าก็จำไม่ได้ที่ ข้าพเจ้าจำได้คิดว่าเหมือน
กัน

นายประทุม รมยานนท์: พระ
ราชบัญญัติครู ใช้คำว่าเว้นแต่ ข้าราชการ
พลเรือนการเมือง เข้าอยู่ในพระราช-
บัญญัติ การเมืองใช้ว่าข้าราชการการ
เมือง ดังนั้นเป็นข้อข้องใจข้าพเจ้าจึงเรียน
ถาม อยู่ในพระราชบัญญัติครู ข้าราชการ
การการเมืองอยู่ในพระราชบัญญัติข้าราชการ
การเมือง

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (รัฐ-
มนตรีว่าการกระทรวงการอุตสาหกรรม):
อย่างเดียวกันก็ดูให้ตรงกันก็
แล้วกัน ถ้าไม่ตรงกันก็ทำให้ตรงกันแต่
หมายความว่าอันเดียวกัน

นายประทุม รมยานนท์: ขอ
ประทานโทษเรียกชื่อว่าข้าราชการพลเรือน
การเมืองหรือข้าราชการการเมืองจะได้แก่
ให้ถูกต้องตรงกัน

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์(รัฐมน-
ตรีว่าการกระทรวงการอุตสาหกรรม):
จะแก้อย่างไรก็แก้ไปแก้ไขเหมือนกันท่าน
มีสิทธิที่จะทำได้อยู่แล้ว

นายเชียรไทย อภิชาตบุตร: ข้า
พเจ้าขอบคุณท่านนายกรัฐมนตรี ที่ชี้แจง
แต่ไม่ตรงกับความประสงค์ที่ข้าพเจ้าเรียน

ถามเพราะเหตุว่า ในพระราชบัญญัตินั้น
ระบุแต่เพียงว่าการกระทรวงเจ้าสังกัดก็มีคำ
สั่งให้ออกสำหรับข้าราชการการเมือง ถ้าหาก
ว่าเป็นการปลดหรือไล่ออกแล้วก็ไม่ได้รับ
บำเหน็จบำนาญซึ่งผลก็มีเช่นเดียวกัน

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (รัฐมน
ตรีว่าการกระทรวงการอุตสาหกรรม):
ข้าราชการการเมืองที่ต่ำกว่ารัฐมนตรี
นั้นไม่มีปลดหรือไล่ออกดังที่ได้ชี้แจง
แล้วเกี่ยวกับ การไว้ใจของรัฐมนตรีเจ้า
กระทรวงเจ้าสังกัด ถ้าเลขาธิการหรือผู้
ช่วยเลขาธิการปฏิบัติกิจการใดไม่เป็นที่ไว้
วางใจแล้วก็ให้ออกได้ และถึงไม่พอใจเฉยๆ
ก็ให้ออกได้ ดังได้อ่านแล้วว่ามีความคิด
ก็ให้ออกได้ ไม่มีความคิดก็ให้ออกได้
เพราะฉะนั้นจะให้คณะกรรมการสอบสวน
ในทางคดีวินัย ถึงให้ออกและปลดออก
นั้นเป็นไปได้ ตัวอย่างที่ท่านว่าเดิมได้
๘๐ บาท ภายหลังมาเป็นรัฐมนตรี
๑,๗๐๐ บาทนั้น ขอเรียนชี้แจงว่าเรา
อย่าอภิปรายพระราชบัญญัตินี้ไปให้ขัด
รัฐธรรมนูญ เพราะว่ารัฐธรรมนูญนั้นข้าราชการชั้นรัฐมนตรี จะออกจากตำแหน่ง
ได้ประการใดเพียงมิให้ลาออก สถาผู้แทน
ลงมติไม่ไว้ใจหรือหมกอายุเช่นนี้ไม่มีใคร
จะไล่ออก ปลดออก ตามพระราชบัญญัติ

ว่าการกระทรวงเจ้าสังกัดเป็นผู้แต่งตั้งแล้ว การจะแต่งตั้งบุคคลผู้ใดให้ดำรงตำแหน่ง เช่นนี้ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงจะต้อง พึ่งเล็งถึงวินัยของข้าราชการฝ่ายพลเรือน ที่ปฏิบัติอยู่ เช่นเป็นต้นว่าจะต้องสุภาพ เรียบร้อยผู้บังคับบัญชา หรือประชาชน ต้องปฏิบัติตามนโยบายของรัฐบาล โดยเคร่งครัด ต่ออะไรก็ตามพระราชบัญญัติ นั้น และไม่เป็นตัวการอะไรก็มี รัฐมนตรีก็ต้องปฏิบัติตามนั้นเป็นการปฏิบัติ กับวินัย ถ้าข้าราชการการเมืองประเภทนี้ ไม่ปฏิบัติตามวินัยประการใดรัฐมนตรี เป็นผู้พิจารณาให้ออกได้โดยไม่มี การสอบสวนแล้วแต่ใจ ในเรื่องนี้ท่านย่อมจะต้อง รู้อยู่แล้วว่าเลขา อนุการรัฐมนตรีเป็นผู้ใกล้ชิดกับรัฐมนตรี เป็นผู้ปฏิบัติกำความลับ ของรัฐมนตรีไว้ เพราะฉะนั้นปัญหาเรื่อง สำคัญ เพราะฉะนั้นบุคคลผู้นั้นถึงแม้ไม่ มีความผิด รัฐมนตรีจะให้ ออกเมื่อไรก็ได้

ประธานพฤษสภา: ขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นควรจะรับร่างพระราช

บัญญัติที่พิจารณาต่อไป ขอให้โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือโดยพร้อมเพียงกัน

ประธานพฤษสภา: เป็นอันว่าที่ประชุมนี้รับพระราชบัญญัติฉบับนี้ไว้พิจารณาต่อไป

พล. ร.ต. ถวัลย์ ชำรงนาวาสวัสดิ์ ร.น. (นายกรัฐมนตรี): รัฐบาลเสนอกรรมาธิการวิสามัญชุดที่พิจารณา ร่างพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน

ประธานพฤษสภา: เมื่อไม่มีใครทักท้วงถือว่าที่ประชุมตกลงตามนั้น แปรญัตติก่อน

พล.ร.ต. ถวัลย์ ชำรงนาวาสวัสดิ์ ร.น. (นายกรัฐมนตรี): รัฐบาลขอเสนอให้แปรญัตติก่อนในกำหนด ๗ วัน

ประธานพฤษสภา: เมื่อไม่มีผู้ใดทักท้วงก็ให้แปรญัตติก่อนใน ๗ วัน ต่อไปขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติอกรการมาสดำ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๔๙๐

(ดำเนินา)

บันทึกหลักการและเหตุผลประกอบร่างพระราชบัญญัติ
อากรการฆ่าสัตว์ (ฉบับที่ ๓)

พ.ศ. ๒๔๙๐

หลักการ

เพื่อแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติอากรการฆ่าสัตว์ พ.ศ. ๒๔๘๘ บางมาตรา
ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

เหตุผล

ประเทศไทยเป็นประเทศที่ประกอบการกสิกรรมเป็นส่วนใหญ่ เครื่องมือใน
การประกอบการกสิกรรมซึ่งราษฎรชาวนาใช้กันอยู่เป็นส่วนใหญ่ในขณะนี้ก็อาศัยแรง
โค กระบือ อันเป็นเครื่องมือสำคัญยิ่งกว่าเครื่องจักร หากขาดแรง โค กระบือ เสีย
แล้วชาวนาไม่มีหวังจะได้ผลข้าวเต็มที่ ซึ่งในที่สุดจะประสบการอดอยากข้าวซึ่งเป็น
อาหารสำคัญ และจะทำให้เศรษฐกิจของประเทศเสื่อมโทรม เวลานี้เราต้องการให้
การทำนาได้ผลข้าวมากขึ้น ปัญหาสำคัญจึงอยู่ที่แรงโค กระบืออันเป็นเครื่องมือใช้ใน
การประกอบการกสิกรรม โดยเฉพาะการทำนาอย่างหนึ่ง และนอกจากนี้โค กระบือยัง
เป็นสัตว์พาหนะประกอบกับยานพาหนะใช้แรงลากเช่นสินค้าต่าง ๆ กันอยู่ตามชนบท
ทั่ว ๆ ไป ในประเทศไทยในที่ ๆ ยานพาหนะอื่นดีกว่าไม่สามารถจะไปได้ถึงอีกอย่าง
หนึ่งด้วยซึ่งมีความสำคัญอยู่ไม่น้อยเลย

ก่อนสงครามคราวที่แล้วมานี้เรามี โค กระบืออันเป็นเครื่องมือใช้ในการกสิ-
กรรมและใช้การลากเช่นมากจนเหลือเพื่อ กระนั้นเกิดสงครามขึ้น โค กระบือก็ถูกใช้
เป็นอาหารมากมายขึ้นผิดกว่าปกติ การลอบลักโค กระบือไปฆ่า หรือการลอบฆ่าโค
กระบือเพื่อใช้เป็นอาหารก็มีขึ้นมาก ในระยะ ๒-๓ ปีมานี้โค กระบือก็เกิดเป็นโรค
ระบาดล้มตายไปมากมายผิดปกติแทบทุกจังหวัดจนบัดนี้โรคนั้นก็ยังไม่มีสงบ กับการลอบ
ลักฆ่าโค กระบือออกไปนอกราชอาณาจักรก็มีมาก การลอบลักโค กระบือแล้วเอา

ไปฆ่า หรือส่งโค กระบือโดยไม่ได้รับอนุญาตก็ชุกชุมยิ่งขึ้น ด้วยเหตุเหล่านี้เป็นเหตุ
ให้โค กระบือภายในประเทศลดน้อยลงไปอย่างน่าวิตก โค กระบือที่เกิดขึ้นใหม่ ก็เก็บ
โคไม่ทันแก่การที่จะใช้แรงงาน ซึ่งเป็นเหตุให้ชาวนาพากันร่ำร้องอยู่โดยทั่วไปใน
เวลานี้ว่าขาดแคลนโค กระบือใช้ในการทำนา ฉะนั้นการทำนาของเราถึงไม่ใคร่ได้
ผลข้าวเท่าที่ควรจะได้ก็นำมาซึ่งความเดือดร้อนแก่ชาวนาอยู่ข้าง

โดยเฉพาะการลักโค กระบืออันเป็นสัตว์พาหนะก็ดี การลอบส่งโค กระบือ
ออกนอกราชอาณาจักรก็ดี เรามีกฎหมายกำหนดโทษผู้กระทำความผิดไว้เป็นอย่างดีสูง
อยู่แล้ว แต่ว่าการฆ่าโค กระบือโดยไม่ได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่อันเป็น
การฝ่าฝืน มาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติอากรการฆ่าสัตว์ พ.ศ. ๒๔๘๘ ได้กำหนด
โทษไว้ตาม มาตรา ๑๑ เพียงเท่ากับความผิดฐานลักโทษตามกฎหมายลักษณะอาญา
หรือเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ยังไม่เป็นเหตุให้ผู้กระทำความผิดเกรงกลัวอาญา จึงเป็น
การสมควรที่จะได้กำหนดโทษผู้กระทำความผิดตามพระ ราช บัญญัติที่กล่าวแล้ว ให้
เหมาะสมยิ่งขึ้น เพื่อให้เป็นที่เกรงกลัวแก่ผู้ที่จะกระทำความผิดซึ่งจะเป็นวิธีหนึ่งที่จะไม่ให้
โค กระบือลดน้อยลงไป เพื่อให้มีโค กระบือเพียงพอแก่การใช้ประกอบกิจกรรมและ
ใช้เป็นพาหนะลากเข็นต่อไป ตามเหตุผลที่ได้กล่าวมาแต่ต้นนั้นแล้ว.

(สำเนา)

ร่าง

พระราชบัญญัติอากรการฆ่าสัตว์ (ฉบับที่ ๓)

พ.ศ. ๒๔๙๐

.....
.....
.....
.....

LIRT

๑๓๘๒

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติอากรการฆ่าสัตว์ พุทธศักราช ๒๔๘๘ ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติอากรการฆ่าสัตว์ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๐”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติอากรการฆ่าสัตว์ พุทธศักราช ๒๔๘๘ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๑ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๕ มีความผิดต้องระวางโทษปรับเรียงตัวสัตว์ที่ฆ่า ถ้าเป็นโคหรือกระบือตัวละไม่เกินห้าร้อยบาท หรือจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือทั้งปรับทั้งจำ ถ้าเป็นสุกร แพะ หรือแกะตัวละไม่เกินห้าสิบบาท หรือจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือทั้งปรับทั้งจำ

เงินค่าปรับนั้น ให้คิดเป็นค่าสินบนแก่ผู้นำจับ ๓ ส่วนใน ๕ ส่วน

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

นายกรัฐมนตรี

ขุนระดับคดี (รัฐมนตรี): รัฐบาล
ขอประทานเสนอร่างพระราชบัญญัติ
อากรการฆ่าสัตว์ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ.
๒๕๕๐ โดยมีหลักการว่าเพื่อแก้ไขเพิ่ม
เติมพระราชบัญญัติอากรการฆ่าสัตว์

พ.ศ. ๒๕๕๘ บางมาตรา ให้เหมาะสม
ยิ่งขึ้น

เหตุผล ประเทศไทยเป็นประเทศ
ที่ประกอบภารกิจกรรมเป็นส่วนใหญ่
เครื่องมือในการประกอบการกรรมซึ่ง

ราษฎรชานาใช้กันอยู่เป็นส่วนมาก ในขณะนี้ไค้อาศัยแรงโค กระบืออันเป็นเครื่องมือสำคัญยิ่งกว่าเครื่องจักร หากขาดแรงโค กระบือแล้วชานาไม่มีหวังจะได้ผลข้าวเต็มที ซึ่งในที่สุดจะประสบการรอคอยข้าวซึ่งเป็นอาหารสำคัญและจะทำให้เศรษฐกิจของประเทศเสื่อมโทรมเวลานี้เราต้องการให้การทำนาได้ผลข้าวมากขึ้น ปัญหาสำคัญจึงอยู่ที่แรงโค กระบืออันเป็นเครื่องมือใช้ ในการ ประกอบ กสิกรรม โดยเฉพาะ การ ทำนาอย่างหนึ่ง และนอกจากนี้โค กระบือยังเป็นสัตว์พาหนะประกอบกับยานพาหนะใช้แรงลากเช่นสินค้าต่าง ๆ กันอยู่ตามชนบททั่ว ๆ ไปในประเทศไทยในที่ ๆ ยานพาหนะอื่นที่ดีกว่าไม่สามารถจะไปได้ถึงอีกอย่างหนึ่งด้วย ซึ่งก็มีความสำคัญอยู่ไม่น้อยเลย

ก่อนสงครามคราวที่แล้วมานี้เรามีโค กระบืออันเป็นเครื่องมือใช้ในการ กสิกรรมและใช้การลากเช่นมากจนเหลือเฟือ ครั้นเกิดสงครามขึ้น โค กระบือก็ถูกใช้เป็นอาหารมากมายขึ้น ผิดกว่าปกติ การลอบลักโค กระบือไปฆ่า หรือการลอบฆ่าโคกระบือเพื่อใช้เป็นอาหารก็มีขึ้นมาก ในระยะ ๒-๓ ปีมานี้โค กระ

บือก็เกิดเป็นโรคระบาดล้มตายไปมาชมาย ผิดปกติแทบทุกจังหวัดจนบัดนี้โรคนั้นก็ยังไม่สงบติ การลอบลักส่งโค กระบือออกไปนอกราชอาณาจักรก็มีมาก การลอบลักโค กระบือแล้วเอาไปฆ่าหรือฆ่าโค กระบือโดยไม่รับอนุญาตก็ชุกชุมยิ่งขึ้น ด้วยเหตุเหล่านี้เป็นเหตุให้โค กระบือภายในประเทศลดน้อยลงไปอย่างน่าวิตก โค กระบือที่เก็ทมาใหม่ ก็เทียบโตไม่ทันแก่การที่จะใช้แรงงาน ซึ่งเป็นเหตุให้ชานาพากันร่ำร้องกันอยู่ โดยทั่วไป ในเวลานี้ว่าขาดแคลนโค กระบือใช้ในการทำนา ฉะนั้นการทำนาของเราจึงไม่ใคร่ได้ผลข้าวเท่าที่ควรจะได้ก็นำมาซึ่งความเดือดร้อนแก่ชานาอยู่บ้าง

โดยเฉพาะการลักโค กระบืออันเป็นสัตว์พาหนะก็ดี การลอบส่งโค กระบือ ออกนอก ราชอาณาจักรก็ดี เรามีกฎหมายกำหนดโทษผู้กระทำความผิดไว้เป็นอย่างสูงอยู่แล้ว แต่ว่าการฆ่าโคกระบือโดยไม่ได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่อันเป็นการฝ่าฝืนตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติอากรการฆ่าสัตว์ พ.ศ. ๒๔๘๘ ได้กำหนดโทษไว้ตาม มาตรา ๑๑ เพียงเท่ากับความผิดฐาน ลุทธิโทษตามกฎหมายลักษณะอาญา หรือ

เพียงเล็กน้อยเท่านั้นยังไม่เป็นเหตุให้ผู้
กระทำความผิดเกรงกลัวอาญา จึงเป็น
การสมควรที่จะได้กำหนดโทษผู้กระทำ
ความผิดตามพระราชบัญญัติที่กล่าวแล้ว
ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น เพื่อให้เป็นที่เกรงกลัว
แก่ผู้ที่จะกระทำความผิดซึ่งจะเป็นวิธีหนึ่งที่จะ
ไม่ให้โค กระบือลดน้อยลงไป เพื่อให้มี
โค กระบือเพียงพอแก่การใช้ประกอบ
กิจกรรมและใช้เป็นพาหนะลากเข็นต่อไป
ตามเหตุผลที่ได้กล่าวมาแต่ต้นนั้นแล้ว

ประธานพฤษสภา : ร่างพระ
ราชบัญญัติฉบับนี้ ไม่มีท่านสมาชิกผู้ใด
คิดใจที่จะพูด เป็นอันว่าพิจารณาว่าวาระที่
คณะกรรมการตรวจสอบรายงานการประชุม

- ชาญ บุณนาค
- หลวงอรรถกัลยาณวินิจ
- ร.อ. ทิพย์ ประสานสุข ร.น.
- แก้ว สิงหะเกษนทร์
- สิริ ชาคินันท์
- ทองม้วน สัตริบุตร
- ทัน พรหมพิทักษ์กุล
- อรุณ แสงสว่างวัฒนะ
- ผูก ปาตธรรมิ
- เขียน กาญจนพันธ์ุ
- หลวงประสิทธิ์นรกรรม
- พล. ท. มังกร พรหมโยธี

๓ ที่เกี่ยว ท่านผู้ใดเห็นว่าร่างพระราช
บัญญัติสมควรประกาศ ออกเป็น กฎหมาย
ได้ ขอได้โปรดยกมือขึ้น

| มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก
ประธานพฤษสภา : ท่านผู้ใด
ไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น
ไม่มีสมาชิกยกมือ

ประธานพฤษสภา : ขอนัดประ
ชุมล่วงหน้าเลย วันเสาร์บ่าย ๒ โมง
และระเบียบวาระจะส่งไปภายหลังสำหรับ
พฤษสภา เลิกประชุม

เลิกประชุมเวลา ๑๖.๕๕ น.

ผู้ตรวจรายงานการประชุม

- ชลอ อินทร
- อาจันท์ อีฆวาส
- อรุณ โอปรัสตม
- วิชัย ธีรชาติ
- มานพ มณีโชติ
- ประเคิม แท่งเพชร

๑๓๘๕

ไพโรจน์ ชัยนาม
รักษาการเลขาธิการวุฒิสภา

พลเรือตรี ก.ป. ศรียุทธเสน
ประธานวุฒิสภา

